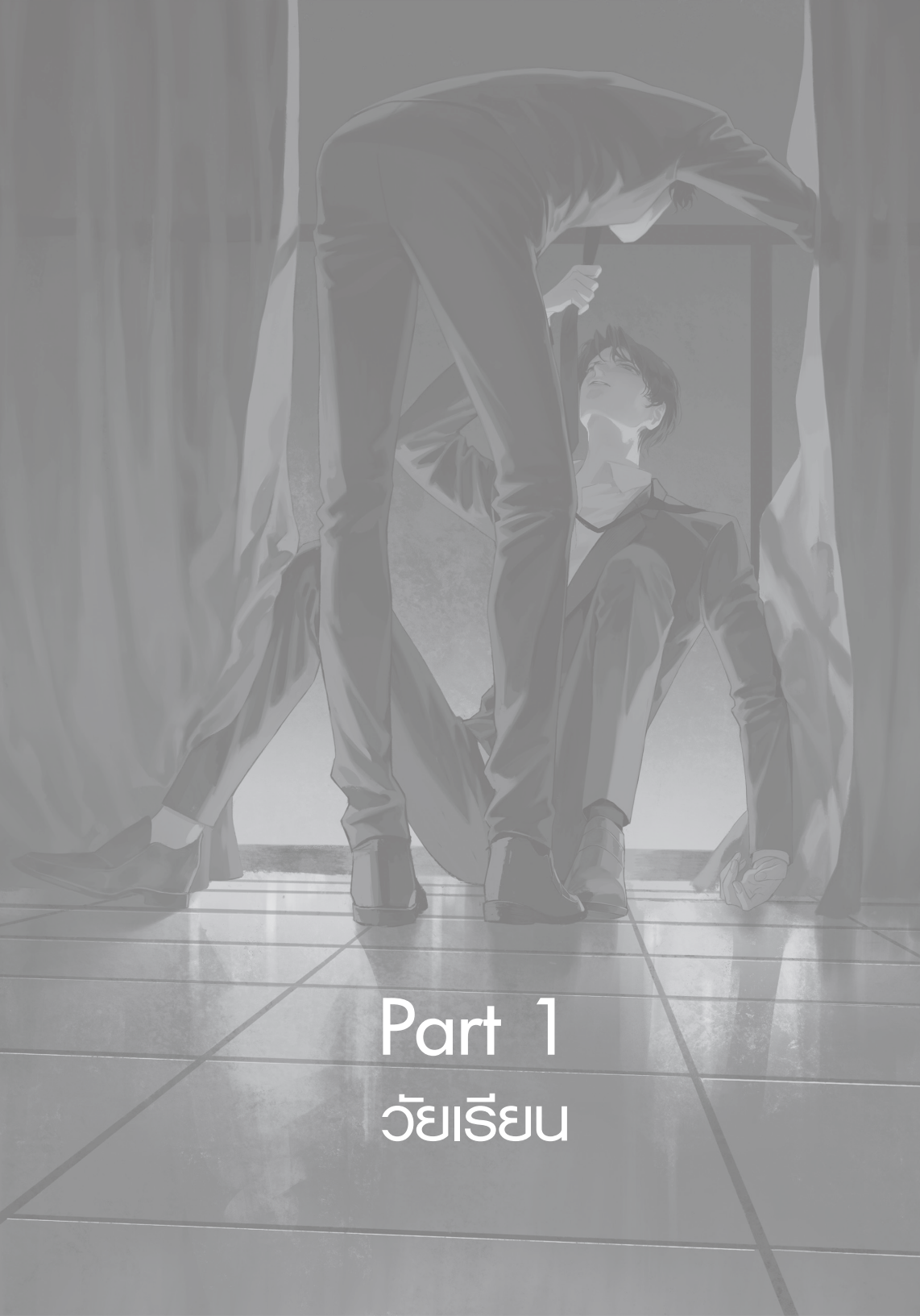

Part 1

วัยเรียน

Chapter 1

ความขัดแย้ง

“เฮียตง ผมพามันมาแล้ว”

กลุ่มเด็กมัธยมในชุดเครื่องแบบนักเรียนพลกใครคนหนึ่งเข้าไปในห้องน้ำชาย คนที่โดนพลกทรงตัวได้อย่างรวดเร็ว ก่อนกวาดตามองกลุ่มคนในห้องน้ำ จนกระทั่งไปหยุดอยู่ตรงหัวใจที่คนพวกนี้เรียกว่า ‘เฮียตง’

ฉิตงยืนฟังกรอบหน้าต่างด้วยท่าทีสบายๆ คาบบุหรี่ไว้หนึ่งมวน และจ้องมองคนที่ถูกลูกน้องของตนพาตัวมาอย่างขี้เกียจ

แม้ว่าจะอยู่ท่ามกลางกลุ่มเด็กเกเร แต่คนที่ถูกจับมากลับยืนตัวตรงอย่างไม่เกรงกลัวแม้แต่น้อย นัยน์ตาเจือไปด้วยความเหยียดหยาม รวากับว่าตัวเองไม่ใช่คนที่เสียเปรียบ

ฉิตงพยักหน้าเล็กน้อยเป็นสัญญาณ เพียงเท่านั้นทุกคนในกลุ่มก็เข้าใจนัยของเขาเป็นอย่างดี

“เฮีย ไอ้เด็กห้องหนึ่ง มึงเป็นคนไปฟ้องครูใช่ไหม”

“ฉันไม่ใช่เด็กประถมนะ จะไปฟ้องอะไรล่ะ” หลังเต้าซีพูด

อย่างเย็นชา

“ยังไม่ยอมรับอีกเหรอ ตอนที่เฮียสูบบุหรี่ในห้องน้ำ นอกจากมึงแล้วก็ไม่มีใครเข้ามาอีก พอวันต่อมาเหล่าเจียงก็รู้เรื่อง ยังจะมาบอกว่ามึงไม่ได้ฟ่องอีกเหรอ”

“พวกนายจะสูบหรือไม่สูบ มันไม่เกี่ยวกับฉันสักหน่อย ฉันไม่ใช่เด็กห้องลิบนะ เอาเรื่องของคุณนายไปฟ่องครูแล้วจะได้ประโยชน์อะไรขึ้นมา”

“แม่งเอ๊ย ไม่เห็นโลงศพไม่หลั่งน้ำตาเหรอมึง” นักเรียนชายคนที่พูดขึ้นมองเพื่อน ๆ รอบกาย “เล่นแม่งดี”

สิ้นเสียงอีกฝ่าย หลังเต้าซีก็สัมผัสถึงความเจ็บปวดบริเวณเอว เมื่อเห็นเงาพุ่งมาตรงหน้า เขายกมือข้างหนึ่งปิดป้อง ส่วนมืออีกข้างก็เหวี่ยงไปด้านหลังจนข้อศอกไปกระแทกกับหน้าต่างของใครคนหนึ่งเข้า

“นี่มึงกล้าสู้กลับเหรอ!” คนที่โดนศอกกระแทกตวาดอย่างโกรธเคือง “จัดมันให้กูดี เอาให้หนัก!”

แม้ว่าหลังเต้าซีไม่ใช่พวกนอนหนังสือที่ทำเป็นแต่อ่านตำรา หากสู้กันตัวต่อตัวเขายังพอรับมือได้ แต่ถ้าหลายคนเขาเองก็สู้ไม่ไหว ยิ่งไปกว่านั้น ในบรรดากลุ่มคนเหล่านี้ยังเป็นนักกีฬาทีมบาสเกตบอลของโรงเรียนอยู่หลายคน สองสามคนในนั้นล็อกแขนเขาไว้ หลังเต้าซีถูกต่ออยอย่างหนักหลายหมัด แต่เขากลับกัดฟันเงียบ ไม่ส่งเสียงร้องแม้แต่แอะเดียว

“มึงจะพูดได้ยัง!” คนที่ถามเขาก่อนหน้านี้นัดวาดขึ้น

“ฉันไม่ได้ทำ” หลังเต้าซีกัดฟันแปลงเสียงออกมา

“นี่มึงยังจะปากแข็งอีกเหรอ อัดมันต่อ!” เสียงการต่อสู้พร้อม

เสียงคำทอด้งต่อเนื่องอยู่ในห้องน้ำชาย “กูจะบอกอะไรมึงให้นะ พวกกูซังหน้ามึงมานานแล้ว ห้องหนึ่งมันวิเศษวิโสนักเหวอ ดูถูกพวกห้องสิบอย่างพวกกูใช้ใหม่ ไม่ว่ามึงจะเป็นคนไปฟ้องครูหรือไม่ แต่วันนี้คนที่พวกกูกระต๊อบก็ต้องเป็นมึง!”

หน้าห้องถูกอัดอย่างแรงจนหลังเต่าซีไม่สามารถกลั้นเสียงร้องเอาไว้ได้ เขาทรุดตัวลงอย่างไร้เรี่ยวแรง แขนทั้งสองข้างที่ถูกยึดเอาไว้ก็อ่อนแรงลง หลังเต่าซีสูญเสียพลังกำลังอย่างสิ้นเชิง เขานอนอยู่บนพื้น ใบหน้าแนบกับกระบี่เบื้องจนสัมผัสได้ถึงความเย็น

บรรดาเด็กเกรียงคงไม่หายแค้นใจ พวกเขาเดินเข้ามาหมายจะกระต๊อบอีก แต่ฉีตงที่ยืนดูด้วยแววตาเย็นชามาโดยตลอดพุดซัดขึ้น

“หยุดได้แล้ว”

เขาสั่งให้ลูกน้องพาหลังเต่าซีเข้ามาเพื่อสั่งสอนเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้น ไอ้หมอนี่มันไม่มีค่าพอที่จะทำให้พวกเขามีปัญหาใหญ่

ฉีตงก้าวไปหาคนที่นอนอยู่บนพื้นซำๆ คนอื่น ๆ ต่างหลีกทางให้เขาโดยอัตโนมัติ

หมัดหนัก ๆ กระแทกใส่หน้าหลังเต่าซีอย่างแรง เขาพยายามดิ้นรนอยู่สองสามครั้ง แต่ร่างกายก็ไร้เรี่ยวแรง มีเพียงดวงตาจ้องมองร่องเท้าผ้าใบของฉีตงที่กำลังก้าวเข้ามา และหยุดอยู่ตรงหน้าเขา

ฉีตงพนันวันบุหรีลงพื้น จากนั้นก็ยกเท้าเหยียบศีรษะหลังเต่าซี ร่างกายของคนถูกเหยียบสั่นเล็กน้อย ก่อนจะนิ่งไป

ฉีตงโน้มตัวลงเล็กน้อยพร้อมกับยกยิ้มมุมปาก “ครั้งนี้กูจะปล่อยมึงไปก่อน คราวหลังหัดฉลาดขึ้นอีกนิดนะ เรื่องที่ไม่ควรพุด

ก็อย่าสละนะไปพูดไม่อย่างนั้น...” เขาออกแรงบดขยี้ศีรษะของคน
ที่อยู่ใต้ฝ่าเท้า “อย่าหาว่ากูไม่เกรงใจมึงแล้วกัน”

ทันทีที่ลิ้นเสียงของฉิงตง หลังเต้าซีก็จ้องมองเขา แววตาไม่ใช่
ศัตรู ไม่ได้มีความหวาดกลัว แต่แฝงไปด้วยความแปลกประหลาด
บางอย่างที่เขาไม่สามารถอธิบายได้

ฉิงตงไม่สนใจว่าหลังเต้าซีจะคิดอย่างไร เขายืนขึ้นก่อนจะก้าว
ข้ามร่างของอีกฝ่ายออกไปจากห้องน้ำ คนอื่นๆ ก็เดินตามไปติดๆ
ไม่มีใครสนใจหลังเต้าซีสักคน พวกเขาทำราวกับว่าคนที่นอนอยู่บน
พื้นเป็นแค่เศษผ้าเท่านั้น

เมื่อเด็กเกรเดียนออกไปหมดแล้ว หลังเต้าซีก็ค่อยๆ ลุกขึ้นมา
แล้วเข้าไปในห้องน้ำ

ทุกชั้นปีของโรงเรียนมัธยมปลายเมืองหลิงจะแบ่งออก
เป็นสิบห้อง โดยห้องหนึ่งถือว่าเป็นห้องคิง อีกแปดห้องเป็นห้อง
ธรรมดา ส่วนห้องสุดท้ายคือห้องพิเศษ ซึ่งมีไว้สำหรับเด็กนักเรียน
โควตาพิเศษด้านกีฬาและดนตรี รวมทั้งพวกที่สอบเข้าไม่ได้ แต่มี
ความสัมพันธ์อันดีกับผู้สนับสนุนเงินทุนของโรงเรียน ยิ่งห้องคิงมี
การเรียนที่เข้มข้นมากเท่าไร ระเบียบวินัยของเด็กห้องพิเศษก็ยิ่งแย่มากเท่านั้น

ฉิงตงเป็นนักเรียนโควตาพิเศษด้านกีฬาของโรงเรียนมัธยม
ปลายเมืองหลิง พรสวรรค์ของเขาปรากฏตั้งแต่สมัยอยู่มัธยมต้น
หลังจากเรียนมัธยมต้นได้สองปี เขาก็พาทีมคว้าชัยชนะการแข่งขัน
บาสเกตบอลรอบจูเนียร์ลีก แชมเปียนชิป อีกทั้งยังได้รับรางวัลผู้เล่น
ยอดเยี่ยม (MVP) ถึงสองปีซ้อน เมื่อขึ้นชั้นมัธยมปลายปีหนึ่ง เขา

เป็นตัวหลักของทีมบาสเกตบอลโรงเรียน และตอนเรียนมัธยมปลายปีสอง ก็เป็นกัปตันทีม นับเป็นการทำลายกฎเกณฑ์ดั้งเดิมของทีมที่เดิมทีกัปตันจะต้องเป็นนักเรียนมัธยมปลายปีสาม

ฉัตรก้าวเข้ามาในฐานะพอยต์การ์ด¹ของทีม บาสเกตบอลเป็นกีฬาที่ผู้เล่นเต็มไปด้วยอารมณ์พุ่งพล่าน แต่ตำแหน่งพอยต์การ์ดกลับต้องการความสงบเยือกเย็น และทั้งสองข้อที่แตกต่างนี้ได้มารวมอยู่ในตัวฉัตร เขาเกิดมาพร้อมการเป็นผู้นำ หลังจากเข้ามาเรียนไม่นาน เขาก็กลายเป็นจุดศูนย์กลางของคนกลุ่มเล็กๆ ในโรงเรียน

ทุกๆ ช่วงพักระหว่างวิชา ฉัตรจะต้องไปเล่นบาสเกตบอลที่สนามกีฬาเสมอ และจะมีแฟนคลับสาว ๆ คอยล้อมวงดูเขาเล่นอยู่ข้างสนาม รวมถึง ‘เฉินจิ้ง’ ดาวโรงเรียนมัธยมปลายเมืองหลิง

เมื่อเฉินจิ้งเห็นว่าเขาเล่นบาสเกตบอลเสร็จแล้ว เธอก็ยื่นขวดน้ำให้ ฉัตรรับขวดน้ำมาบิดฝาคอก แล้วราดน้ำเปล่าลงบนผมของตัวเอง ก่อนจะสะบัดศีรษะไปมา การกระทำของเขาเรียกเสียงกรี๊ดร้องเบา ๆ จากสาว ๆ ได้เป็นอย่างดี

ระหว่างทางกลับไปห้องเรียน ลูกสมุนที่ติดตามฉัตรก็พูดขึ้นมา “เฮียตง ไ้หมอนั่นมันแอบมองซ้ออีกแล้ว”

ฉัตรเงยหน้า ดวงตาเขาสบเข้ากับดวงตาของหลิงเต๋าชีที่อยู่บนชั้นสามพอดี ครู่เดียวอีกฝ่ายก็หันไปทางอื่น ทำราวกับเมื่อครู่นี้เป็นเพียงเรื่องบังเอิญ

ฉัตรหัวเราะเสียงเย็น ก่อนหันมาพูดกับเฉินจิ้ง “โน่น คนที่

¹ พอยต์การ์ด หรือการ์ดจ่าย (Point Guard) เป็นผู้เล่นตำแหน่งหนึ่งของกีฬาบาสเกตบอล มีหน้าที่เฉพาะคือดูแลการบุกของทีม

ชอบเธอนะ”

แม้เงินจิ้งจะไม่เคยพูดคุยกับหลังเต้าซีมาก่อน แต่ชื่อเสียงของเขานั้นไม่มีใครไม่รู้จัก อาจเรียกได้ว่าสุลึกับฉิตง เมื่อไรก็ตามที่บรรดานักเรียนชั้นยอดเยี่ยมปรากฏตัว แน่ใจว่าจะขาดเขาไม่ได้

หลังเต้าซีเป็นหัวหน้าห้องคิงในระดับมัธยมปลายปีสาม ไม่ว่าจะเป็นการสอบย่อยหรือไล่ระดับไปจนถึงการสอบครั้งใหญ่ๆ ชื่อของเขาจะปรากฏเป็นที่หนึ่งเสมอ การมีคนแบบนี้มาแอบชอบนับว่าเป็นเรื่องที่น่าภูมิใจอยู่ไม่น้อย

ยิ่งไปกว่านั้น หลังเต้าซียังเป็นคนที่มีความสามารถ ส่วนฉิตงเองก็โดดเด่นไม่แพ้กัน เมื่อคิดว่าหนุ่มสองคนนี้ต่างต่อสู้เพราะหึงหวงโดยมีเธอเป็นต้นเหตุแล้ว เงินจิ้งรู้สึกว้าขายกระปรองของเธอ ล่องลอยไม่ติดพื้น แต่อย่างไรก็ตาม เธอยังสงวนท่าทีในแบบฉบับของสุภาพสตรีเอาไว้

“พูดอะไรของนายนะ” เธอแหม่มริมฝีปาก **“ฉันว่าเขากำลังมองนายมากกว่านะ ดีไม่ดี... เขาอาจจะชอบนายก็ได้”**

ฉิตงหัวเราะอย่างเหยียดหยาม เขาไม่พูดอะไรและเหลือบมองด้านบนอีกครั้ง เห็นเงาด้านข้างของหลังเต้าซีอย่างเลือนราง ไม่รู้ว่าตั้งแต่เมื่อไรที่เขาจะถูกจับสายตาของอีกฝ่ายได้บ่อยครั้ง ที่แรกเขาไม่ได้ใส่ใจนัก จนกระทั่งเพื่อนในทีมบอกว่าหลังเต้าซีชอบเงินจิ้ง

เทอมที่แล้วพวกเขารุมล้อมหลังเต้าซีในห้องน้ำชาย ต่อมาอีกฝ่ายก็ไม่ได้ปริปากพูดเรื่องอะไรอีก คราวนี้แม้ว่าหมอนั้นจะสนใจในตัวผู้หญิงของเขา แต่ก็ทำได้เพียงแอบชอบ ไม่ต่างอะไรกับพวกทำตัวเป็นสุภาพบุรุษจอมปลอมสักนิด

เมื่อฉิตงมาถึงชั้นสาม เขาก็ถูกเหล่าเจียงผู้เป็นครูประจำชั้น

เรียกพบ ซึ่งโดยปกติแล้วจะเรียกไปฟังคำสั่งสอนที่น่าเบื่อหน่าย แต่
วันนี้เหล่าเจียงกลับอารมณ์ดี ยิ้มหน้าระรื่นราวกับถูกลอตเตอรี่
รางวัลที่หนึ่ง

ฉีตงเดินตามเหล่าเจียงมาจนถึงห้องพักครู เพียงก้าวผ่าน
ประตูเข้ามา เขาก็พบว่าคุณครูทั้งหลายมีสีหน้ายิ้มแย้มดูอ่อนโยน
และครูคนหนึ่งก็เดินเข้ามาทักเขา

“ใช้ได้เหมือนกันนี่ไอ้หนู”

ฉีตงแปลกใจ การปฏิบัติที่แตกต่างจากปกติทำให้เขารู้สึกไม่
คุ้นชินเท่าไรนัก

เหล่าเจียงเดินนำฉีตงมาถึงโต๊ะทำงานของตน ลากเก้าอี้เป็น
สัญญาณให้เขานั่งลง ฉีตงประหลาดใจ แต่เขาก็ทิ้งตัวลงนั่งอย่าง
ไม่เกรงใจใด ๆ และรอดูว่าวันนี้ครูประจำชั้นจะมีแผนอะไรกันแน่

“คืออย่างนั้นะ...” เหล่าเจียงกระแอมกระไอ ก่อนจะปรับ
สีหน้าให้จริงจังมากขึ้น “คำขอลงชื่อสมัครในฐานะนักศึกษาโควตา
พิเศษบาทเกตบอลของมหา’ลัยเยียนของนาย... ถูกปฏิเสธ”

‘เวรเอ๊ย! มันมีค่าให้แกมีความสุขขนาดนี้เลยหรือเหล่าเจียง’
ฉีตงคิดในใจ

สีหน้าของเหล่าเจียงเปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว รอยยิ้มกลับมา
ปรากฏบนใบหน้าอีกครั้ง “แต่พวกเขาตอบรับนายในฐานะนักศึกษา
ทีมพายเรือแคนู”

“พายเรือแคนู?” ฉีตงถามด้วยความประหลาดใจ เพราะไม่เห็น
รายการดังกล่าวปรากฏอยู่ในโควตานักกีฬาของมหาวิทยาลัย
เยียนซาน อีกทั้งเรือแคนูเป็นอย่างไร เขาก็ไม่รู้ด้วยซ้ำ เรื่องนี้มัน
เกินคาดเป็นอย่างมาก

เหล่าเจียงรู้ว่าจะติดสงสัย จึงอธิบายให้เขาเข้าใจ “เป็นทีมใหม่ที่เขาเพิ่งจัดตั้งในปีนี้อย่างงี้ไม่มีในรายการโควตา ที่จริงเป็นรายการรับพิเศษนะ”

“ผมจับไม่พายยังไม่เป็นเลย จะไปพายเรือยังไงล่ะครับ”

“โอ้เอ๊ย จะมีเด็ก ม. ปลายสักกี่คนกันที่เคยฝึกพายเรือ เขาที่คัดเอาจากนักกีฬาบาสเกตบอลทั้งนั้นล่ะน่า ความสามารถทางกีฬานายโดดเด่นขนาดนี้ จะฝึกกีฬาอะไรก็ไม่เกินความสามารถของนายหรอก ใช่ไหมล่ะ” ในความเข้าใจของเหล่าเจียง ไม่ว่ากีฬาใด ๆ ในโลกนี้ ก็ได้เข้ามหาวิทยาลัยดี ๆ เพื่อเพิ่มผลงานให้แก่ตัวเองต่อไปจะกระโดดยางหรือเดาะลูกขนไก่ ก็ไม่มีอะไรแตกต่างกันทั้งนั้น

เหล่าเจียงคิดว่าคำอธิบายของตนยังไม่พอน้ำหนักพอ เขาจึงเกลี้ยกล่อมคิดอีกครั้ง “ครูรู้ว่านายชอบเล่นบาสเกตบอลมาก แต่นายจะเล่นมันไปตลอดชีวิตหรือไง เข้าทีมชาติได้ไหม เอ็นบีเอเลยหรือนายจะไปเข้าทีมของพวกมหา'ลัยอันดับสองหรือสาม คิดดูนะนายทุ่มเทเวลาให้พวกเขาตลอดสี่ปี พอจบมาแล้วจะไปทำอะไรจะหางานได้หรือ”

แม้ว่าเหล่าเจียงจะดูไม่น่าเชื่อถือในสายตาเจียง แต่เขาก็ทำงานในแวดวงการศึกษา จึงอธิบายข้อดีข้อเสียให้เด็กหนุ่มฟังอย่างละเอียด “แต่ถ้านายไปเรียนที่มหา'ลัยเยียน มันจะต่างออกไปนะมหาวิทยาลัยเยียนชานเป็นยังไงจ้ะนั่นหรอ นั่นมหาวิทยาลัยเก่าแก่ร่วมร้อยปี ชื่อเสียงโด่งดัง ต่อให้นายเรียนห่วยยังไง ถ้าแข่งขันได้แต่ดี ๆ เขาให้นายจบอยู่แล้ว มีใบปริญญาของมหาวิทยาลัยเยียนชานมาประดับบ้านซะอย่าง นายก็ไม่ต้องกังวลเรื่องหางานทำอีกแล้ว

“ยิ่งไปกว่านั้นคือ นายไม่ได้ไปในฐานะนักศึกษาโควตาพิเศษ นักกีฬา แต่เป็นนักศึกษารับพิเศษ อย่าคิดว่าแค่คำมันต่างกันนิด ๆ หน่อย ๆ ความจริงนายจะได้รับการปฏิบัติที่ต่างกันอย่างมาก ถ้าให้ครูอธิบายละก็ หลายปีมานี้มหาวิทยาลัยเยียนซานกับสถาบันวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเซินหลันแข่งกีฬากันดุเดือดมาก พวกเขาจัดตั้งทีมพายเรือแคนูในเวลาเดียวกัน มีเหตุผลเดียวเท่านั้นคือ เพื่อจะแข่งขันกันระหว่างสถาบัน

“ตอนนี้พวกเขาต่างเฟ้นหาคนมีความสามารถ สวัสดิการ ก็ยอดเยี่ยมไปด้วย ข้อจำกัดเรื่องสาขาของนักศึกษาโควตาพิเศษค่อนข้างเข้มงวด แต่สำหรับนักศึกษารับพิเศษ แค่วินิจฉัยสอบวิชาวัฒนธรรมสูงมากพอ อยากจะเรียนสาขาอะไรก็ไม่มีปัญหาทั้งนั้น”

ฉิงนิงคิด เขาไม่ได้สนใจว่าจะเรียนสาขาวิชาอะไรอยู่แล้ว แต่ปัญหาสำหรับนักเรียนคือความเขี้ยววนของชื่อเสียงมหาวิทยาลัยไม่อย่างนั้นเขาคงไม่สมัครในฐานะนักศึกษาบาสเกตบอลของมหาวิทยาลัยเยียนซานตั้งแต่แรก

การที่เขาไม่ได้เข้าร่วมทีมบาสเกตบอลนั้นเป็นเรื่องน่าเสียใจอย่างมาก แต่การเข้าร่วมทีมพายเรือแคนูไม่ได้แปลว่าเขาจะหาเวลามาเล่นบาสเกตบอลไม่ได้ แม้ว่าเหล่าเจิ้งจะเกลี้ยกล่อมเขาเพราะเห็นแก่ผลประโยชน์ของโรงเรียน แต่สิ่งที่อีกฝ่ายพูดนั้นเป็นเรื่องจริง อาชีพนักกีฬาเป็นมื้ออาหารของวัยรุ่น คนที่ประสบความสำเร็จและมีชื่อเสียงคือผู้เล่นที่มีฝีมือไม่กี่คนเท่านั้น คนส่วนใหญ่มักจะเผชิญกับชะตากรรมเกษียณอายุหรือถูกปลด การมีปริญญาบัตรจากมหาวิทยาลัยดัง ๆ จะเป็นหลักประกันที่ดีที่สุดในชีวิต

เหล่าเจิ้งจับสังเกตปฏิกิริยาของฉิง เขารู้ว่าการโน้มน้าว

ของตนได้ผลไปแล้วถึงเก้าสิบเปอร์เซ็นต์ “ตอนแรกที่ครูเห็นนาย ครูคิดไม่ผิดจริง ๆ นายจะต้องมีอนาคตที่สดใสแน่ ๆ”

ฉัตรได้แต่ก่นด่าในใจ และฟังเหล่าเจียงฟุดอีกครั้ง

“นายได้รับการตอบรับเป็นคนที่สองเลยนะ ครั้งนี้ห้องเราไม่แพ้เด็กห้องหนึ่งสักนิด” เหล่าเจียงยืมอย่างอารมณ์ดี แม้ว่าห้องหนึ่งและห้องสิบนั้นต่างกันสุดขั้ว แต่ทุกปีนักเรียนจากสองห้องนี้ก็เข้าเรียนมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ได้ไม่แพ้กัน มีเพียงวิธีการสอบเข้าเท่านั้นที่แตกต่างกัน

“อีกคนคือใครหรือครับ” ที่จริงแล้วฉัตรไม่อยากรู้ เขาแค่ถามไปอย่างนั้นเอง

“หลังเต้าซี่จากห้องหนึ่งนะ เขาถูกแนะนำไปที่สาขาวิชาคณิตศาสตร์ของเซินหลัน... นั่นไง พุดถึงใจใจ ใจใจก็มา”

ฉัตรหันไปเห็นหลังเต้าซี่หอบกองกระดาษเดินเข้ามา เขาไม่สงสัยกับการมาของอีกฝ่ายนัก เพราะนักเรียนดี ๆ แบบนี้ล้วนอยู่ในห้องพักครูตั้งแต่เข้าจดยีน ผิดกับหลังเต้าซี่ที่สงสัยเป็นอย่างมาก เมื่อฉัตรมาอยู่ในห้องพักครู อีกทั้งยังนั่งอย่างสบาย ๆ ดูอย่างไรก็ไม่เหมือนคนที่ทำอะไรผิดแล้วถูกเรียกมาอบรมสักนิด

เมื่อครูเหล่าเจียงยังพุดจากระทบกระเทียบเด็กห้องหนึ่งอยู่เลย แต่พอเห็นหลังเต้าซี่เดินเข้ามา ก็ปรับสีหน้าเป็นยิ้มแย้มแจ่มใส พलगพุดขึ้นอย่างมีความสุข

“โอหย่า ว่าที่นักศึกษามหา'ลัยดั่งทั้งสองคนมารวมตัวกันแล้วสิเนี่ย คนหนึ่งนักปราชญ์ อีกคนนักบุญ พวกนายสองคนนี้เป็นที่น่าภูมิใจมากจริง ๆ”

หลังเต้าซี่ได้ยื่นเหล่าเจียงสรรเสริญก็ตกตะลึงทันที คุณครูที่

อยู่อีกด้านเห็นเข้าจึงชี้แจงพร้อมรอยยิ้ม

“มหา’ลัยเยียนตอบรับฉิดงนะ ต่อไปพวกนายทั้งสองคนก็จะเรียนอยู่ตรงข้ามกันนี่เอง”

เมื่อได้ยินดังนั้น หลังเต้าซีก็หันมองฉิดงด้วยความประหลาดใจ ส่วนฉิดงเองก็จับได้ถึงท่าทีของอีกฝ่าย เขาจึงอดที่จะรู้สึกภูมิใจขึ้นมาไม่ได้

ในจังหวะที่ฉิดงจะเดินผ่านหลังเต้าซี ทั้งสองคนสบตากันพอดี ฉิดงอารมณ์ดีไม่น้อยจึงส่งยิ้มให้อีกฝ่าย แต่เป็นรอยยิ้มที่เต็มไปด้วยการเยาะเย้ย ยั่วเย้า และหยอกล้อ

หลังเต้าซีชะงัก ก่อนเบนสายตาไปจากอีกฝ่ายอย่างรวดเร็ว

ฉิดงคิดในใจ ‘มึงดูถูกกู กูเองก็ไม่ได้ขึ้นขอบอะไรมึงนักหรอก เป็นนักเรียนดีเด่นแล้วยังไง สุดท้ายก็ถูกกูเหยียบอยู่ใต้ตีนอยู่ดี ได้เข้าเฝ้าหลันแล้วไง กูได้เข้ามหา’ลัยเยียนก็แล้วกัน ไหนใครกันแน่ที่ดื้อยกว่า’

เรื่องที่ฉิดงได้รับการตอบรับจากมหาวิทยาลัยเยียนซานแพ่ว สะพัดไปทั่วโรงเรียนอย่างรวดเร็ว เดิมทีเขาก็เป็นคนดังในโรงเรียนอยู่แล้ว พอมีข่าวนี้ขึ้นมา ฉิดงยิ่งดูจะฮอตมากขึ้น สายตาของรุ่นน้องสาว ๆ ที่มองเขาผิดไปจากเดิม แม้แต่เงินจิ้งที่มองว่าตัวเองสูงส่งยังรู้สึกร้อน ๆ หนาว ๆ

เวลาผ่านไปไม่นาน เรื่องของเขาก็ถูกกลบด้วยข่าวที่เป็นประเด็นร้อนอย่างรวดเร็ว ฉิดงไม่ใช่พวกชอบพูดเรื่องชาวบ้าน แต่ชื่อของหลังเต้าซีก็เป็นทีที่พูดถึงในช่วงเวลาสั้น ๆ แม้กระทั่งเงินจิ้งยังพูดถึงอีกฝ่ายในขณะที่กำลังกินข้าวกับเขาที่โรงอาหาร โดยมีเพื่อนสนิทของเธอร่วมโต๊ะด้วย

“พวกเธอพูดถึงไอ้หมอนั้นมาทั้งวันแล้วนะ สรุปมันเป็นอะไรกันแน่” ถ้ารวมครั้งนี้ วันนี้ฉันคงได้ยินชื่อหลังเต่าสี่มาห้าครั้งแล้ว เขาจึงอดที่จะถามไม่ได้ แม้ว่าจะส่งผลต่อความอยากอาหารก็ตาม

“นี่นายไม่รู้หรอ” เพื่อนสนิทของเงินจึงตอบอย่างว่องไว “หลังเต่าสี่ห้องหนึ่งปฏิเสธสิทธิ์เข้าเรียนเงินหลั่น เขาต้องสอบเข้าที่ใหม่นะ”

Chapter 2

ขโมย

**“นี่นายไม่รู้หรอ หลังเต้าซีห้องหนึ่งปฏิเสธสิทธิ์เข้าเรียน
เซ็นหลัน เขาต้องสอบเข้าที่ใหม่นะ”**

“ทำไม่ละ” จีตงแปลกใจมาก

“ฉันก็ไม่รู้แน่ชัด น่าจะไม่พอใจกับสาขาแหละ ถึงขนาดที่ว่า
ครูใหญ่เรียกเขาเข้าไปคุยเรื่องอนาคตเขียวนะ เขายังไม่ยอมเปลี่ยน
ใจเลย” เพื่อนสนิทสาวของเจินจิ้งกัลดตะเกียบด้วยท่าที่กระฟัด-
กระเพียด “เฮ้อ ฉันจะไม่เข้าใจพวกเด็กหัวกะทิเลย ถ้าให้ฉันเข้า
เซ็นหลันได้โดยไม่ต้องสอบนะ ต่อให้เป็นสาขาขับรถชุดดิน ฉันก็ไป”

จีตงไม่เข้าใจว่าทำไมถึงมีคนที่ยอมทิ้งโอกาสอันหอมหวาน
แบบนี้ แต่เขาเองก็ไม่อยากรู้อยู่แล้ว เขาไม่ชอบหน้าหมอนั่นนัก แต่
ระดับความไม่ชอบนั้นก็มิชิดจำกัดอยู่บ้าง อาจกล่าวได้ว่าเขาไม่สนใจ
อีกฝ่าย หรือไม่ได้รู้สึกต้องตาต้องใจเสียมากกว่า

ในสายตาของจีตง หลังเต้าซีจะได้รับสิทธิ์เข้าเรียนที่เซ็นหลัน
หรือไม่ จะสละสิทธิ์หรือเปล่า หรือไม่สอบในระดับมหาวิทยาลัยไป

เลย ก็ไม่เกี่ยวข้องกับเขา เขาไม่ได้สนใจแม้แต่นิดเดียว สำหรับเรื่องนี้
ฉัตรรู้สึกว่าเป็นข่าวที่น่าเบื่อสิ้นดี หลังจากกินข้าวเสร็จ เขาก็ลืมไป
เสียสนิท จนกระทั่งวันแรกของการสอบเข้ามหาวิทยาลัย หลังเต้าซี
ก็มาปรากฏตัวอยู่บนที่นั่งขวามือของเขา ฉัตรจึงนึกขึ้นมาได้

บางครั้งโชคชะตาก็น่าประหลาด เลขที่นั่งสอบเป็นระบบสุ่ม
หนึ่งสนามสอบจะมีผู้สอบจากโรงเรียนเดียวกันเพียงเจ็ดถึงแปดคน
เท่านั้น แต่หลังเต้าซีกับฉัตรกลับนั่งโต๊ะข้างกัน

การที่ฉัตรเกลียดชังหลังเต้าซีคือความไม่เป็นมิตรที่เกิดขึ้น
ตามธรรมชาติของเด็กนักเรียนตัวปัญหาที่มีต่อนักเรียนดีเด่น แต่ใน
สนามสอบก็ไม่มีใครรังเกียจที่จะนั่งข้างเด็กหัวกะทิ โดยเฉพาะอย่าง
ยิ่ง เมื่อคนคนนั้นเป็นที่หนึ่งของระดับชั้นจากโรงเรียนเดียวกัน

ช่วงเวลาสามปีในรั้วโรงเรียนมัธยมปลาย ฉัตรมีวิชาเอกคือ
บาลีเกตุบอลล และวิชาโทในเรื่องการโกงข้อสอบ ผู้คุมสอบไม่อาจ
จับสายตาของเขาได้สักครั้ง และหลังเต้าซีก็ดูไม่ได้รังเกียจเมื่อถูกคน
ข้างๆ ลอกข้อสอบ ไม่ได้ใช้มือซ้ายบังคับคำตอบแต่อย่างใด ประกอบ
กับสายตาข่มขู่ของฉัตร ทำให้หลังเต้าซีรู้สึกไม่ต่างอะไรกับการยื่น
กระดาษคำตอบให้อีกฝ่ายฟรีๆ

แม้ว่ามหาวิทยาลัยเยียนซานจะตอบรับฉัตรเป็นกรณีพิเศษ
ทว่ายังมีเกณฑ์คะแนนขั้นต่ำเช่นกัน เมื่อเขาลอกคำตอบจากหลัง-
เต้าซี ก็จะได้คะแนนมากพอจนเขาสามารถเลือกสาขาที่เป็นที่นิยม
ได้เลย

ในที่สุดการสอบวิชาสุดท้ายก็เสร็จสิ้น ฉัตรพยักหน้าให้หลัง-
เต้าซีที่นั่งถัดจากเขา

“เฮ้ย ขอบใจนะ”

ตลอดการสอบทั้งสองวัน หากบอกว่าหลังเต้าซีไม่ได้ตั้งใจให้
ลอกข้อสอบ จิตคงไม่เชื่อ แม้จะไม่ว่าหลังเต้าซีทำไปเพื่ออะไร แต่
จิตคงไม่ใช่คนที่ไม่รู้จักบุญคุณคน

แต่หลังเต้าซีก็ไม่มีปฏิกิริยาอะไรมากนัก นอกจากมองจิตตง
ด้วยหางตาและเก็บของเดินออกไปโดยไม่พูดอะไรสักคำ

“เฮอะ” จิตตงมองแผ่นหลังของหลังเต้าซี

ที่แท้ก็เป็นไอ้คนหนึ่งที่น่ารำคาญ

การสอบเข้ามหาวิทยาลัยมีการปรับเปลี่ยนขั้นตอนทุกปี ปีที่
แล้วให้ลงชื่อสมัครก่อนถึงจะประกาศคะแนน ส่วนในปีนี้ก็กลับกลายเป็นว่าผลคะแนนออกก่อนแล้วค่อยยื่นใบสมัคร

หลังจากคะแนนของจิตตงออกมา ก็สร้างความตกใจให้แก่
ทุกคนเป็นอย่างมาก ไม่มีใครเชื่อว่าเขามีความสามารถที่จะสอบได้
คะแนนดีขนาดนั้นด้วยตัวเอง ซึ่งสูงกว่าตอนทำข้อสอบรอบจำลอง
การสอบจริงหลายคะแนน ต่อให้ไม่มีคะแนนพิเศษด้านกีฬามาช่วย
เขาก็สอบเข้ามหาวิทยาลัยได้อย่างแน่นอน

พวกครูบาอาจารย์ต่างสงสัยทั้งนั้น แต่ไม่มีใครเอ่ยปากถาม
ยิ่งไปกว่านั้นคือ ชาวนี้เป็นเรื่องน่ายินดีอย่างยิ่ง มีสาขาให้เขาเลือก
หลากหลาย จิตตงอยู่โรงเรียนมัธยมปลายเมืองหลิงมาสามปี นี่เป็น
ครั้งแรกที่เขาได้รับการปฏิบัติแบบนี้

เขาพบกับหลังเต้าซีในวันยื่นใบสมัครเข้ามหาวิทยาลัย และ
พบกันอีกครั้งในพิธีจบการศึกษาจากโรงเรียนมัธยมปลาย หลังเต้าซี
เป็นตัวแทนนักเรียนกล่าวสุนทรพจน์บนเวที ทว่าพูดอะไรบ้างนั้น
จิตตงไม่ได้ใส่ใจจะฟัง

หลังจากมีการประกาศผลคะแนนสอบออกมาอย่างรวดเร็ว

หน้าประตูโรงเรียนก็มีป้ายสีแดงขนาดใหญ่ โดยชื่อหลังเต่าสีขึ้นอันดับหนึ่ง ตามด้วยชื่อของฉัตร ในปีถัดไป ชื่อของทั้งสองคนจะกลายเป็นตัวอย่างในการเปรียบเทียบที่ติดปากบรรดาคุณครู

ทว่าฉัตรไม่มีโอกาสได้เห็นป้ายประกาศนี้ เพราะมหาวิทยาลัยเยียนซานไม่ยอมเสียผลประโยชน์สักนิดเดียว ทันทีที่หนังสือตอบรับมาถึง ก็มีประกาศการฝึกอบรมแนบมาด้วย สถานที่ฝึกนั้นตั้งอยู่ต่างถิ่น ฉัตรเก็บของใช้ที่จำเป็นอย่างลวกๆ แล้วก้าวเข้าสู่เส้นทาง การถวายชีวิตตลอดสี่ปีให้แก่ทีมพายเรือแคนูของมหาวิทยาลัยเยียนซาน

หลังจากเข้าร่วมทีมพายเรือแคนู ฉัตรก็ได้รู้ว่า ‘การฝึกพิเศษ’ คืออะไร เมื่อเปรียบเทียบกับทีมฝึกในสมัยเรียนมัธยม ความเหนื่อยต่างกันไปลิบลับ ผิวเขาเริ่มคล้ำจากการโดนแสงแดดเผา ช่วยขับเคลื่อนอายุความเป็นผู้ชายมากขึ้น ฝ่ามือก็ถูกเสียดสีจนเกิดตุ่ม น้ำพองและหยาบกร้าน

สมรรถภาพร่างกายเขาดีกว่าปีที่แล้ว ผลลัพธ์จากการฝึกอย่างหนักทุกวันนี้คือ หลังจากถึงที่พักเขาก็ไม่อยากทำอะไรอีกเลย นอกจากนอนเฉยๆ บนเตียง

ไม่ใช่แค่ฉัตรเท่านั้น แต่รวมถึงคนอื่น ๆ อีกหลายสิบคนในทีมพายเรือแคนูด้วย โดยมีโค้ชเป็นนักศึกษาวิชาชีพเช่นเดียวกับเขา ส่วนที่เหลือคือรุ่นพี่ที่ย้ายมาจากทีมบาสเกตบอล

ฉัตรเปลี่ยนจากรุ่นพี่มัธยมปลายปีสามมาเป็นน้องปีหนึ่งในรั้วมหาวิทยาลัย แต่มีบางสิ่งภายในที่ยังคงเหมือนเดิม มนุษย์เป็นสัตว์สังคมที่ยังต้องการผู้นำ ไม่นานนัก กลุ่มเพื่อนในระดับเดียวกัน

ก็ค่อยๆ เข้าหาเขา บางครั้งพวกรุ่นพี่จะเล่าเรื่องราวในมหาวิทยาลัยให้รุ่นน้องฟัง มหาวิทยาลัยเยียนซานมีน้ำใจต่อพวกนักกีฬา แม้ว่า จะฝึกฝนอย่างเข้มข้น แต่ก็มีสิทธิพิเศษอื่นๆ เช่น หากแข่งขันก็มีรางวัลให้ อีกทั้งยังเลือกหอพักห้องคู่ได้อีกต่างหาก ต่อให้เรียนแหย่แค่ไหนก็จบได้แน่นอน แต่ทั้งหมดทั้งมวลก็มีข้อกำหนดอยู่ข้อหนึ่ง นั่นคือการเอาชนะสถาบันวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีจีนให้ได้

มหาวิทยาลัยเยียนซานกับสถาบันวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีจีนล้วนเป็นคู่แข่งกันมานาน ไม่ว่าจะด้วยเนื้อหาทางวิชาการหรือการกีฬา ทั้งสองแห่งแอบแข่งขันกันอย่างลับๆ

เมื่อพูดถึงสถาบันวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีจีนหลัน ฉีตง ก็นึกถึงหลังเต่าสีขึ้นมาโดยไม่ได้ตั้งใจ เขาไม่รู้ว่่าอีกฝ่ายสมัครเข้าเรียนที่ไหน แต่ข้อสงสัยนี้ก็คลี่คลายอย่างรวดเร็ว เนื่องจากเขากลับไปที่มหาวิทยาลัยเพื่อเข้าร่วมพิธีเปิดภาคเรียน และพบว่าหลังเต่าสีที่เพิ่งกล่าวสุนทรพจน์ในพิธีจบการศึกษาต่อหน้านักเรียนมัธยมปลายร่วมร้อยชีวิตไปไม่นาน ก็ได้ขึ้นกล่าวสุนทรพจน์ในฐานะนักศึกษาใหม่ต่อหน้าผู้คนหลายพัน

ฉีตงเข้าร่วมการฝึกกีฬา ดังนั้นเขาจึงไม่ได้เข้าร่วมการฝึกทหาร ในขณะที่พวกนักศึกษาใหม่สนิทสนมกันตั้งแต่ตอนฝึกทหารแล้ว มีเพียงฉีตงเท่านั้นที่เป็นผู้มาใหม่

พูดไปก็น่าแปลก มหาวิทยาลัยเยียนซานมีอายุเก่าแก่วมร้อยปี หอพักก็เก่ามาก แต่เพิ่งซ่อมแซมช่วงเปิดเทอม ทำให้นักศึกษาจากคณะต่างๆ ต้องแยกกย้ายกันไปคนละตึก บางส่วนย้ายไปพักในหอพักสำหรับนักศึกษาปริญญาโท

ก่อนที่ฉัตรจะเข้าร่วมการฝึกซ้อม ทางมหาวิทยาลัยสัญญาว่าจะให้นักศึกษารับพิเศษได้อนอนห้องสำหรับสองคน ที่แรกฉัตรจะไปลงชื่อยื่นคำร้อง แต่พอตกอยู่ในสถานการณ์แบบนี้ เขาก็ไม่ต้องไปลงชื่อแล้ว เพราะห้องพักในหอนักศึกษาปริญญาโทนั้นเป็นห้องสำหรับสองคน

รูมเมตของฉัตรเป็นผู้ชายร่างเล็กคนหนึ่ง สวมแว่นตากรอบสีดำ เป็นคนจากทางภาคใต้ อีกฝ่ายพูดภาษาจีนกลางไม่คล่องนัก บางทีก็หลุดพูดภาษาถิ่นออกมาสองสามประโยค

ยังไม่ทันที่ฉัตรจะเปิดกระเป๋าเดินทาง เพื่อนคนหนึ่งที่อยู่ห้องฝั่งตรงข้ามเยื้องไปจากห้องเขาเล็กน้อยก็วิ่งเข้ามา อีกฝ่ายเป็นคนบ้านเดียวกันกับรูมเมตของเขา ทั้งสองคนใช้เตียงสองชั้นร่วมกัน ระหว่างฝึกทหารจนเกิดเป็นมิตรภาพลึกซึ้ง จึงได้มาขอแลกห้องกับฉัตร

ฉัตรไม่ได้คิดอะไรมาก จึงลากกระเป๋าไปยังห้องใหม่ หลังจากเห็นว่ารูมเมตคนใหม่ของตนเป็นใคร เขาก็อดที่จะหัวเราะไม่ได้

มีคำกล่าวว่า ‘มีชะตาต้องกัน ต่อให้ห่างกันพันลี้ก็ได้พบเจอ’ แต่ฉัตรไม่คิดว่าตัวเองกับหลิงเต๋าชี้มีชะตาต้องกันเลย หากบอกว่าโลกเหวี่ยงศัตรูให้มาพบกัน เขากับหลิงเต๋าชี้ก็ไม่ได้นับว่าเป็นศัตรูคู่อาฆาต เป็นแค่คนสองคนที่ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกัน แต่กลับวนมาเจอกันเสมอ ต้องมีความน่าจะเป็นมากขนาดไหนกัน ถึงทำให้นักเรียนจากโรงเรียนเดียวกันมาเป็นเพื่อนร่วมมหาวิทยาลัย ทั้งยังเป็นรูมเมตกันอีกด้วย

ฉัตรเดินไปนั่งบนเตียง “เฮ้ย! ว่าไงไอ้เด็กเก่ง เจอกันอีกแล้วนะ”

หลังเต้าซีไม่ตอบ

‘นี่กูมาเป็นรุมเมตมึงแล้วนะ มึงจะวางท่าเพื่ออะไรวะเนี่ย’
ฉีตงคิดในใจ

“เฮ้ย! ไ้รุมเมต ควรแสดงมิตรภาพด้วยการช่วยก๊วนปูเตี๋ย
หน่อยเปล่า”

คราวนี้หลังเต้าซีเงยหน้าและสบตากับคนเรียกอยู่หลายนาที่
มุมปากของฉีตงยกยิ้มขึ้นอย่างหยอกล้อ รอดูว่าสุดท้ายแล้วอีกฝ่าย
จะกลั้ปะทะกับเขาหรือเปล่า

ใครจะคาดคิดว่าหลังเต้าซีจะเดินเข้ามาจริง ๆ ทั้งยังโน้มตัวลง
ทำท่าจะหยิบกระเป๋าของฉีตง

ฉีตงไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะมีปฏิกิริยาตอบกลับแบบนี้ สิ่งแรกที่
เขาทำคือการเหยียบกระเป๋าของตนจนมือหลังเต้าซีชะงักกลาง
อากาศ

“กูก็แค่พูดไปงั้น ๆ มึงจะทำจริงดิ” ฉีตงไม่เข้าใจการประมวล
ผลสมองของรุมเมตคนนี้จริง ๆ เห็นได้ชัดว่าเมื่อครูนี้นั่งน้ำเสียงและ
ท่าทางของเขาแสดงถึงการยั่วยุ ไม่ได้ต้องการให้มาช่วยจริง ๆ เสีย
หน่อย ไ้หมอนี่มันพึ่งไม่ออกหรือไง

สีหน้าหลังเต้าซีเรียบเฉยดังเดิมหลังจากได้ยินฉีตงพูดเช่นนี้
เขายึดตัวตรงแล้วกลับไปนั่งที่โต๊ะของตัวเอง รวากับว่าเมื่อครูนี้อะไร
จะเกิดขึ้น

“เฮอะ” ฉีตงส่งเสียงออกมาเบา ๆ

ไ้หมอนี่แปลกชะมัด หรือจะเป็นแบบที่คนอื่น ๆ ชอบพูดกัน
ว่าพวกไอคิวสูงมักจะมีอีคิวติดลบ

ฉีตงเปิดกระเป๋าหยิบผ้าปูที่นอนออกมาเพื่อจะปูเตี๋ย ก่อน

หยิบข้าวของต่าง ๆ ออกมาจัดเรียงรวมกัน เมื่อไม่มีอะไรทำแล้ว เขาก็มองสำรวจหลังเต้าซีที่กำลังนั่งเขียนหนังสืออยู่ที่โต๊ะ เมื่อครู่เขารู้สึกว่าการกระทำของอีกฝ่ายน่าอัศจรรย์ดี พอมองอย่างละเอียดไม่ว่าจะมองอย่างไร หลังเต้าซีก็ดูเป็นคนแปลก ๆ เพี้ยน ๆ

“มึงถนัดซ้ายหรือ” ฉิงตงถามขึ้นพลางจ้องหลังเต้าซี

หลังเต้าซีชะงัก ก่อนจะเริ่มพูดประโยคแรกนับตั้งแต่ฉิงตงก้าวเข้ามา “ใช่”

“แล้วตอนสอบเข้า...” ฉิงตงพูดเสียงลากยาว

หลังเต้าซีทำราวกับว่าการพูดคุยกับฉิงตงสักประโยคนั้นจำเป็นต้องใช้เวลาคิดวิเคราะห์อย่างมาก “ตอนเด็ก ๆ ที่บ้านบังคับให้ใช้มือขวาเขียนหนังสือ ฉันเลยเขียนได้ทั้งสองมือ”

ฉิงตงหรีตา นั่นมันไม่ใช่ประเด็นสำคัญ ที่เขาไม่เข้าใจคือ... หากหลังเต้าซีถนัดมือซ้าย แล้วทำไมตอนสอบเข้ามหาวิทยาลัยถึงได้เปลี่ยนไปใช้มือขวา

นี่เป็นคำถามที่เขาได้แต่เก็บเอาไว้ในใจ ไม่ได้ถามออกมา เพราะรู้ว่าต่อให้ถาม หลังเต้าซีก็คงไม่ตอบอยู่ดี หรือไม่ก็อาจเป็นคำตอบที่เขาไม่อยากจะฟัง

หากบอกว่าหลังเต้าซีเปลี่ยนมาใช้มือขวาเพื่อให้เขาได้ลอกคำตอบละก็ มันคงตลกน่าดู

ข้อดีของฉิงตงคือเขาไม่เก็บเรื่องที่คิดไม่ออกมาคิดให้วุ่นวายใจอีก แบบนี้จะทำให้เขาไม่รู้สึกเหนื่อยอีกด้วย เขารู้ดีว่าตัวเองกับหลังเต้าซีไม่ได้พูดจาถูกคอกันนัก จึงหันไปผูกมิตรกับนักศึกษาใหม่ที่อยู่อีกห้องเยื้องกันแทน

วันต่อๆ มาไม่มีอะไรพิเศษ แม้มหาวิทยาลัยเยียนซาน
จะเรียกได้ว่าเป็นมหาวิทยาลัยแห่งชาติ แต่สำหรับคนที่ตราตรำ
พากเพียรเรียนอย่างยากลำบากในช่วงมัธยมปลาย หลังจากสอบ
เข้ามหาวิทยาลัยได้ก็เริ่มละเลยเรื่องการเรียน โดยเฉพาะนักศึกษา
ชาย การโดดเรียนไปเล่นเกมนั้นเป็นเรื่องปกติอย่างมาก

จัดสร้างกลุ่มเพื่อนได้อย่างรวดเร็ว และในกลุ่มเขายังมีพวก
‘เด็กเก๋’ ที่สมัยก่อนหัวเด็ดตีนขาดอย่างไรเขาก็ไม่ยอมคบค้าสมาคม
ด้วย มีเพียงหลังเต่าสี่คนเดียวที่ความสัมพันธ์ยังคงที่

แม้ว่าตอนนี้ทั้งสองจะพูดคุยกันมากขึ้นเมื่อเปรียบเทียบกับ
ตอนเปิดเทอมช่วงแรกๆ แต่เมื่อเปรียบเทียบกับความสัมพันธ์ของ
รูมเมตคู่อื่น พวกเขาแทบไม่ต่างอะไรกับคนแปลกหน้าที่อยู่ห้อง
เดียวกัน จนคนอื่น ๆ ไม่อยากเชื่อว่าพวกเขามาจากโรงเรียนเดียวกัน

จัดกองคอดเพื่อนคนอื่นแล้วพูดจาดลกๆ เสียงดังได้ รวมถึง
สบถถ้อยคำหยาบคาย ซึ่งเป็นเรื่องปกติของกลุ่มวัยรุ่นผู้ชาย แต่นั่น
ไม่มีทางเกิดขึ้นกับหลังเต่าสี่

ตอนแรกเขาคิดว่ารูมเมตของตนเป็นโรคปิดกั้นตัวเอง หรือไม่
ก็มีความบกพร่องเรื่องการเข้าสังคม แต่หลังจากนั้นไม่นานเขาก็
พบว่าหลังเต่าสี่มีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นเป็นปกติ

เขาจึงสรุปได้ว่า หากไม่ใช่เพราะหลังเต่าสี่ดูถูกเขา ก็คงผูกใจ
เจ็บเรื่องที่เขาเอาเท้าเหยียบศิระชะอีกฝ่ายในปีนั้น หรือไม่ก็เป็น
เพราะทั้งสองเหตุผลรวมกันนั่นแหละ

หลังจากคิดถึงเรื่องนี้แล้ว เขาก็เริ่มไม่ชอบขี้หน้าหลังเต่าสี่
อีกครั้ง เป็นลูกผู้ชาย ทำไม่ถึงได้เจ้าคิดเจ้าแค้นขนาดนี้กัน เรื่องเมื่อ
ก่อนตัวเขาเองยังลืมไปจนหมดแล้ว วันนี้พอเห็นอีกฝ่ายทำเป็นสูงส่ง

ไม่แลใคร ก็อดที่จะคิดหาข้ออ้างเพื่อส่งสอนหลังเต้าซีอีกสักครั้งไม่ได้

แม้หอพักนักศึกษาปริญญาโทจะไม่แออัด มีห้องน้ำส่วนตัว แต่ก็ไม่มีฝักบัว ในฤดูร้อนยังอาบน้ำเย็นที่ระบะบึงได้ แต่พออากาศเริ่มเย็นก็ต้องเดินลงไปอาบน้ำอุ่นที่ชั้นล่างของหอพัก ฉีดงฝักก็พาจนเหงื่อออกท่วมตัวทุกวัน คงทนไม่ไหวหากจะนอนทั้งๆ ที่ยังไม่ได้อาบน้ำชำระกาย

วันนี้ก็เหมือนทุกวัน เมื่อฉีตงกลับมาถึงห้องหลังจากฝักก็พาเขาวางรองเท้ากีฬาไว้ข้างเตียง ถอดถุงเท้าแล้วยัดไว้ในรองเท้าอย่างลวกๆ ก่อนจะหยิบอุปกรณ์อาบน้ำแล้วเดินออกไปทันที

เมื่อเดินมาถึงบันได ฉีตงก็เพิ่งนึกได้ว่าลืมหยิบถุงเท้าติดมือมา โดยปกติแล้วเขาจะนำเสื้อผ้าที่ใช้แล้วมาซักขณะอาบน้ำด้วย พอฉีตงกลับไปห้องเพื่อเอาถุงเท้า เขาก็พบว่าประตูห้องถูกล็อกจากด้านใน

ตอนที่เขาเดินออกจากห้องเมื่อครู่นี้ หลังเต้าซียังคงอยู่ในห้อง เขาออกจากห้องไปยังไม่ทันถึงสองนาทีก่อน อีกฝ่ายหายไปในทันใด ฉีตงเคาะประตู ได้ยินเสียงจากภายในห้องดังเล็ดลอดออกมา ครู่หนึ่งประตูก็เปิดออก

“มีงจะล็อกห้องทำไมตอนกลางวันแสดๆ เนี่ย” เขาถามอย่างไม่พอใจนัก

“เปลี่ยนเสื้อผ้า”

“ไร้สาระ” ฉีตงสบถในใจ

ทั้งหอพักมีแต่ผู้ชาย เปลี่ยนเสื้อผ้าแค่นี้ทำไมต้องล็อกประตู คนอื่นจะหลงคิดไปว่าอีกฝ่ายกำลังช่วยตัวเองอยู่มากกว่านะสิ

ฉีตงเดินมาข้างเตียงเพื่อหยิบถุงเท้า แต่กลับพบว่าถุงเท้าของ

เขาเหลือแค่ข้างเดียว เขาจำได้ว่าตนยัดเข้าไปในร่องเท้าทั้งสองข้าง
แน่นอนว่ามันคงไม่มีขาวิ่งหนีไปเองหรอก

ฉีตงกวาดตามองไปทั่วห้อง ก่อนหันกลับมาถามหลังเต้าซีที่
กำลังนอนอ่านหนังสือบนเตียงฝั่งตรงข้าม “มิง มิงเห็นถุงเท้ากูปะ”

หลังเต้าซีส่ายหน้าพลางตอบด้วยสีหน้าเรียบเฉย “ไม่เห็น”

ฉีตงมองอีกฝ่ายอย่างสงสัย รู้สึกว่าเรื่องนี้จะมีอะไรไม่ชอบมา-
พากล แต่การที่ถุงเท้าหายไปข้างเดียวเป็นเรื่องไร้สาระ ไม่มีใครเขา
มานั่งคิดเล็กคิดน้อย ฉีตงจึงคิดว่าตัวเองคงทำมันหล่นหายที่ไหน
สักแห่ง

เขาคู้ยกกองเสื้อผ้าข้างเตียง แต่ก็ไร้ประโยชน์ ฉีตงยอมแพ้และ
โยนถุงเท้าทิ้งไว้กับกองเสื้อผ้า ก่อนเดินออกจากห้องเพื่อไปอาบน้ำ

หลังจากฉีตงออกไปไม่นาน ประตูห้องก็ค่อย ๆ ปิดลงอย่าง
เงียบเชียบอีกครั้ง

Chapter 3

โรจิต

ฉัตรไม่ใช้คนหล่อเหลามากนัก แต่เขามีรูปร่างที่ดึงดูดเพศตรงข้าม ทำให้เขาเป็นที่น่าอิจฉาในหมู่ผู้ชายด้วยกัน ทุกคนต่างบอกว่าผู้หญิงมักจะหลงรักผู้ชายเลย ๆ ฉัตรเองก็เป็นผู้ชายซึ่งจัดอยู่ในประเภทที่ผู้หญิงก่นด่าว่าเลว แต่สุดท้ายพวกเธอก็จะตะเกียกตะกายเข้ามาในอ้อมกอดของเขา

เปิดเทอมได้ไม่นาน มหาวิทยาลัยก็จัดการแข่งขันบาสเกตบอลต้อนรับนักศึกษา ฉัตรเป็นจุดศูนย์กลางความสนใจของบรรดาสาว ๆ อีกครั้ง ในพริบตาเดียวก็มีผู้หญิงมากหน้าหลายตามารุมจีบ แม้กระทั่งตอนเดินอยู่ในมหาวิทยาลัยเขาก็ถูกขวางทางอยู่เสมอ

นักเรียนหญิงหลายคน que เข้าสู่วัยนักศึกษาในรั้วมหาวิทยาลัย ไม่ต่างอะไรกับเด็กสาววัยมัธยมด้า ๆ กลายเป็นสาวเปรี้ยวและร้อนแรง จากที่แอบส่งจดหมายรักเจี๊ยบ ๆ ก็สารภาพรักต่อหน้า บางคนพาเพื่อนสนิทมาคอยเชียร์ด้วย ทำเหมือนกับว่ากลัวคนทั้งโลกไม่รู้้อย่างไรอย่างนั้น

ฉีตงไม่ได้ปฏิเสธสาว ๆ เหล่านั้น แต่ก็ไม่ได้ตอบรับตรง ๆ ว่า จะพัฒนาความสัมพันธ์กับพวกเธอ อีกทั้งมักจะมีใครบางคนโทรหาเขาช่วงค่ำ ๆ เมื่อเวลาผ่านไปสักพัก ก็มีข่าวลือว่าฉีตงมีแฟนสาวที่สวยมากอยู่แล้ว เหล่านักศึกษาสาว ๆ ในมหาวิทยาลัยเยียนชาน จึงไม่อยู่ในสายตาเขา

แม้ว่าจะมีข่าวลือแบบนี้ออกมา แต่ทุกคนก็ประหลาดใจเมื่อเงินจิ้งมาปรากฏตัวเป็นครั้งแรกที่หอพักของฉีตง หญิงสาวสอบติดที่วิทยาลัยวิชาชีพแห่งหนึ่ง ซึ่งตั้งอยู่แถบชานเมือง ติดกับทะเลสาบ ใช้เวลาขับรถมากกว่าหนึ่งชั่วโมงมายังมหาวิทยาลัยเยียนชาน

ฉีตงฝึกซ้อมอย่างหนัก เวลาว่างของเขาลดน้อยลงและไม่มีกะจิตกะใจที่จะสนใจเธอ จนกระทั่งทั้งสองคนเกือบจะเลิกกันแล้ว เงินจิ้งรู้ว่าฉีตงไม่ใช่ผู้ชายที่จะผูกมัดได้ง่าย ๆ แต่เธอก็ยังไม่ยอมปล่อยมือไปจากเขา หลังจากเปิดเทอมได้สักพัก เธอก็มักจะโทรหาเขาโดยไม่ได้พูดอะไร และเริ่มคิดจะมาหาเขาที่มหาวิทยาลัยเยียนชาน

ฉีตงไม่ใช่ผู้ชายที่ซื่อสัตย์ต่อความรัก เงื่อนไขที่เขาไม่มีต่อผู้หญิงมีอยู่สามข้อ

ข้อแรกคือต้องสวย เหมือนกับเสื้อผ้านั้นแหละ เมื่อสวมแล้วต้องทำให้ตัวเองดูดีมีสง่าราศี ข้อสองคือต้องเปิดกว้างเรื่องบนเตียง นักกีฬาบาสเกตบอลในฟลุ่มฟล่านคึกคัก แต่การฝึกซ้อมไม่ได้ใช้พลังงานร้อยเปอร์เซ็นต์ จึงต้องหาทางระบายออกทางอื่น และข้อสุดท้ายคือต้องเพียบพร้อม ผู้ชายบางคนเกียจคร้าน ฉีตงเองก็ไม่ได้เป็นช็อกเว้น ทุกวันหลังจากมองกองเสื้อผ้าที่ใช้ฝึกซ้อมก็ไม่อยากซัก แต่เขาต้องจำใจทำเอง

ข้อแรกเงินจึงผ่านไปได้อย่างสบายๆ ข้อสองจำใจเลือก ส่วนข้อสามนั้นให้ตายอย่างไรก็ไม่มีทางเกิดขึ้น ที่จริงแล้วฉິตงจะไม่เลือกเธอก็ได้ แต่ผู้หญิงที่สารภาพรักเขาก่อนหน้านั้นไม่ผ่านตั้งแต่ข้อแรก เขาจึงไม่มีโอกาสได้เล่นบทเงินซื้อหมั้น²เลย

ความจริงแล้วเขาก็อยากหาผู้หญิงร้านโลกสักคนมาขึ้นเตียง และหาผู้หญิงขยันหมั่นเพียรมาคอยซักเสื้อผ้าให้เขาสักคน

นี่คือครั้งแรกที่เงินจึงมาที่มหาวิทยาลัยเยียนซาน เธอนั่งบนเตียงของฉິตงและหันไปพูดกับเขา “นายรู้หรือเปล่า หลังเต้าซี่ห้องหนึ่งจากโรงเรียนเราสละสิทธิ์ที่เฒ่าหลัน แล้วมาสอบเข้าที่เยียนซานนะ”

ตอนที่ทางโรงเรียนติดป้ายประกาศ ฉິตงไปฝีกซ้อมอยู่ข้างนอก ถึงเขาจะไม่เห็นรายชื่อบนป้ายประกาศ แต่เงินจึงเห็น นักเรียนจากโรงเรียนมัธยมปลายเมืองหลิงที่ได้รับการตอบรับนั้น คนหนึ่งคือฉິตง ส่วนอีกคนคือหลิงเต้าซี่

ฉິตงหัวเราะ “รู้แล้ว”

“นั่นเจอเขาหรือยังล่ะ”

ในจังหวะที่เงินจึงถาม หลิงเต้าซี่ก็เดินเข้ามาพอดี ทำให้เธอตกใจมาก

ฉິตงยิ้มมุมปากพลางปรายตามองหลิงเต้าซี่แวบหนึ่ง และจงใจตอบ “เจอแล้ว”

² ราชบุตรเขยเงินซื้อหมั้น (陈世美) เป็นตัวร้ายในละครเรื่อง เปาบุ้นจิ้น มีนิสัยทะเยอทะยาน ทั้งลูกทั้งภรรยา เป็นคำอุปมาอุปไมยใช้กับผู้ชายที่มีพฤติกรรมทอดทิ้งภรรยา

เงินจึงคิดไม่ถึงว่าสองคนนี้จะเรียนที่เดียวกัน ทั้งยังได้เป็น
 รมเมตกันด้วย ก่อนหน้านี้ที่เธอโทร. หาฉิงตง เขาก็ไม่เคยบอกเธอ
 เลย

หลังเต้าซีพบว่าห้องของตัวเองมีผู้หญิงนั่งอยู่หนึ่งคน แต่เขา
 กลับนิ่งสงบ ไม่ได้แสดงออกว่าตกใจหรือแปลกใจแต่อย่างใด ทำ
 ราวกับว่าที่นั่งอยู่ไม่ใช่คน เป็นเพียงของตกแต่งชิ้นใหม่เท่านั้น เขา
 มองเธอเพียงแวบเดียวก็ละสายตาไปทางอื่น

“เฮ้ย!” ฉิงตงพยักหน้าให้หลังเต้าซี “ได้ยินว่าเย็นนี้มึงจะไปอ่าน
 หนังสือที่ห้องสมุดไม่ใช่หรือ”

คำพูดของฉิงตงสื่อความหมายได้ชัดเจน แม้แต่คนโง่ยังรับรู้ถึง
 นัยที่แฝงไว้ เงินจึงเองก็ไม่คิดว่าฉิงตงจะบอกตรงๆ แบบนี้ต่อหน้า
 หลังเต้าซี ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายจะคิดอย่างไรกับเธอ

เงินจิ้งหน้าแดง

หลังเต้าซีคิดอยู่สองนาทีก่อนจะตอบ “ฉันมาเก็บของไม่ได้
 หรือ”

แม้เงินจิ้งจะยืนอวยกับคำพูดของฉิงตง แต่ครูเดียวเธอก็ต้อง
 งุนงงเมื่อได้ยินคำถามแปลกประหลาดของหลังเต้าซี แม้กระทั่งฉิงตง
 เองก็ยังหัวเราะออกมา

“ทำไมจะไม่ได้ล่ะ”

หลังเต้าซีไม่ได้พูดอะไรอีก หลังจากเก็บหนังสือใส่กระเป๋า เขา
 ก็หยิบเสื้อตัวนอกแล้วเดินออกจากห้องโดยที่ยังมีแก๊สปิดประตูให้
 ฉิงตงกับเงินจิ้ง

เงินจิ้งไม่ได้เตรียมตัวสำหรับเรื่องนี้ คิดว่าฉิงตงจะพาเธอออก
 ไปเปิดห้องที่อื่น ที่ไหนได้เขาก็กลับให้รมเมตออกไปข้างนอกแทน

และอีกฝ่ายก็ไม่พูดอะไรสักคำ ทำให้เธออดที่จะแปลกใจไม่ได้

“เป็นอะไรไป” ฉิตงเห็นท่าทางงุนงงของเงินจิ้งก็ถามขึ้น ใครกำหนดกันว่าจะทำเรื่องอย่างว่าในหอพักไม่ได้

“นายไม่รู้สิกว่า... เขาเชื่อฟังนายมากไปหน่อยเหวอ” บอกให้ไปเขาก็ไป อย่างน้อยก่อนไปควรจะถามอะไรเสียหน่อยพอเป็นพิธีให้เหมือนกับบรมเมตปกติไม่ใช่เหวอ

ฉิตงนั่งพิจารณาชั่วคราว ก็คิดว่าเป็นจริงอย่างที่แฟนสาวของเขาพูด

เมื่อคิดไปถึงช่วงก่อนหน้านี้ แม้ว่าหลังเต้าซี่จะไม่ค่อยสนใจอะไรเขานัก แต่ไม่ว่าเขาจะบอกให้อีกฝ่ายทำอะไร หลังเต้าซี่ก็จะทำตามอย่างไม่มีติดออด มีครั้งหนึ่งฉิตงกลับมาจากการฝึกอย่างเหน็ดเหนื่อย และทำบัตรประชาชนของตนหาย ก็เป็นหลังเต้าซี่ที่ไปช่วยหาโดยเขาไม่ต้องร้องขอ กระทั่งเรื่องล้อเล่นที่ทำให้เขาต้องเหยียบกระป๋องของตัวเองเมื่อช่วงเปิดเทอมก็เช่นกัน แค่ครั้งสองครั้ง เขาก็ยังไม่รู้สึกอะไร แต่พอเอาทุกอย่างมาพิจารณาร่วมกัน ก็กลายเป็นเรื่องยากที่จะเข้าใจ

ฉิตงไม่เข้าใจ และเขาไม่อยากจะคิดด้วย ชายหนุ่มหันกลับมามองเงินจิ้งที่นั่งอยู่ข้างๆ ตอนนี้เขากับเธออยู่ด้วยกันตามลำพังในห้อง แต่เขากลับคิดไปถึงชายอีกคนที่ไม่มีความเกี่ยวข้องอะไรด้วยเลย นี่มันจะดูบ้าไปหน่อยหรือเปล่า

เดิมทีเงินจิ้งควรจะกลับไปตั้งแต่เมื่อคืน แต่เธอเพลียมากจนตื่นขึ้นมาในเช้าของอีกวัน ก่อนจะนึกได้ว่าเธอนอนอยู่ในห้องของแฟนหนุ่มทั้งคืน และเจ้าของเตียงฝั่งตรงข้ามก็ไม่ได้กลับมา

หญิงสาวรู้สึกผิด และละอายใจที่จะเผชิญหน้ากับหลิงเต้าซี ฟ่ายยังไม่วางเธอก็แอบออกไปจากห้อง เมื่อฉีตงตื่นขึ้นมาก็ไม่พบเงินจิ้งเสียแล้ว

ฉีตงเองก็ซีเกียจเกินกว่าจะสนใจว่าเงินจิ้งไปไหน หลังจากเขานั่งฟังหัวเตียงอยู่ครู่หนึ่ง ก็ลุกขึ้นเพื่อเตรียมตัวสำหรับการฝึกช่วงเช้า เป็นจังหวะเดียวกับที่หลิงเต้าซีเปิดประตูเข้ามาพอดี

ฉีตงลืมไปแล้วว่าอีกฝ่ายไม่อยู่ เมื่อเห็นหลิงเต้าซีกลับมา เขาก็เพิ่งนึกได้ว่าเมื่อคืนรุมเมตไม่ได้กลับมาที่ห้อง “มึงไปไหนมาเนี่ย”

“ห้องเรียนยี่สิบสี่ชั่วโมง” มหาวิทยาลัยเยียนซานมีห้องเรียนยี่สิบสี่ชั่วโมงอยู่สองห้อง แม้จะเป็นเวลากลางคืนก็ยังไม่ตัดไฟ แต่มีเพียงช่วงสอบปลายภาคเท่านั้นที่จะมีนักศึกษาเข้าไปได้รุง

“เมื่อคืนมึงไม่ได้กลับมาหรอ” ฉีตงถาม

“ฉันเห็นว่าแฟนนายยังไม่กลับ เลยไม่ได้เข้ามา”

“มึงรู้ได้ยังไงว่าเงินจิ้งยังไม่กลับ”

“ตอนออกไปฉันแปะโน้ตไว้ที่ประตู” หลิงเต้าซีแบมือ ทำให้เห็นกระดาษโน้ตที่ถูกขยำเป็นก้อนอยู่บนฝ่ามือของเขา

เมื่อวานฉีตงมีความสุขมาก ไม่รู้ว่าจะประเมินค่าหลิงเต้าซีอย่างไรดี จมูกเขาได้กลิ่นอะไรบางอย่างล่องลอยในอากาศ เนื่องจากเมื่อวานเขาใช้พลังงานไปเยอะ ทำให้รู้สึกหิวขึ้นมา จนกระทั่งเห็นว่าหลิงเต้าซีถืออาหารเข้าเข้ามาด้วย

หลิงเต้าซีวางอาหารเข้าสองกล่องไว้บนหัวเตียงของฉีตงเงียบ ๆ

ฉีตงหยิบกล่องหนึ่งมากินอย่างไม่เกรงใจสักนิด พลังถามหลิงเต้าซี “มึงไม่กินหรอ”

“ฉันกินมาแล้ว”

“อ้าว แล้วมึงซื้อทำไมสองกล่อง”

“ฉันคิดว่าเธอยังไม่กลับ”

ฉีตงตกตะลึงจนหยุดเคี้ยวข้าวไปชั่วขณะ ไฉ่วเรนี่มันรักเงินจิ้ง
จริง ๆ เหรอเนี่ย!

ผู้หญิงที่ตัวเองชอบมาขึ้นเตียงกับผู้ชายคนอื่น นอกจากจะ
เสียผลประโยชน์ที่ให้ วันต่อมามีแกใจซื้อข้าวเข้ามาให้อีก จะจิตใจดี
อะไรขนาดนั้นวะ

ที่ผ่านมาฉีตงรู้สึกว่าการได้ชีใจแคบ ไม่เช่นนั้นอีกฝ่ายคง
ไม่โกรธเกลียดเขานานขนาดนี้ แต่เรื่องในวันนี้ทำให้เขามองหลังเต้าซี
เปลี่ยนไปอย่างมาก

หากวันหนึ่งเขากับเงินจิ้งเลิกกัน เขาเองก็อยากจับคู่ให้สอง
คนนี้จริง ๆ

หลังจากปลดปล่อยความสุขไปเมื่อวาน ฉีตงก็เผชิญกับ
ความยากลำบากในวันนี้ เขาถูกลงโทษด้วยการให้วิ่งเพิ่มอีกสามพัน
เมตร เนื่องจากเข้าซ่อมสายในช่วงเช้า ส่วนในระหว่างการฝึกซ่อม
ช่วงบ่าย ฉีตงก็ขาพลิกจนข้อเท้าบวมเป่ง และถูกเพื่อนร่วมทีมแบก
มาส่งที่หอพัก

อย่าว่าแต่เดินเลย ตอนนี้อย่างง้อเท้าของเขาแต่ละพื้นไม่ได้
เลยด้วยซ้ำ เมื่อหลังเต้าซีเห็นสภาพของฉีตง เจ้าตัวก็เดินหายออก
ไปจากห้องทันที หลังจากนั้นไม่นานก็กลับมาพร้อมกับถุงน้ำแข็ง
ไอซ์แพ็ค และขวดสเปรย์ในมือ

เพื่อนร่วมทีมรอให้หลังเต้าซีเดินออกไปเอน้ำ ก่อนจะหันมา

ถามฉิดงเสียงเบา “กูได้ยินข่าวลือว่ามึงกับรุมเมตเข้ากันไม่ค่อยได้ พอเห็นนี้แล้วคิดว่าพวกข่าวลือมันคงไม่จริงแน่เลย ใช่ปะ”

“มึงไม่รู้อะไร” ฉิดงพลิกเท้าด้วยความรำคาญ เมื่อเห็นว่า เพื่อนร่วมทีมยังมีกะจิตกะใจมาซุบซิบคนอื่น ก่อนจะพูดขึ้น “พวก มึงทั้งหลายครับ ไม่นินทาชาวบ้านได้ไหมครับ”

เพื่อนร่วมทีมกำลังจะแย้ง แต่เห็นหลังเต่าซีเดินถือกะละมัง กลับเข้ามาเสียก่อน จึงรีบเปลี่ยนเรื่อง “แล้วพ่อคนมีคุณธรรมจะกิน ข้าวยังไหงเหรอครับ”

ฉิดงกลอกตา “มึงซื้อใส่กล่องกลับมาให้กูได้ปะ”

“แหม พวกกูอยู่กันคนละฟากกับมึงเลยเพื่อน” เพื่อนร่วมทีม กวาดสายตาไปทั่วห้อง ก่อนจะไปหยุดที่หลังเต่าซี “เฮ้ย นาย ใ้ตัง มันเคี้ยงอะ ช่วงนี้ก็ฝากนายดูมันหน่อยนะ”

“อ้อ” หลังเต่าซีเทน้ำแข็งลงในกะละมังและตอบรับอย่าง เฉยเมย มองไม่ออกว่าจำใจหรือเต็มใจกันแน่

“โอเค... กูกลับไปซ้อมแล้วนะ” เพื่อนร่วมทีมตบป้าฉิดง “แบบนี้ก็ได้พักละดิ มึงไม่ต้องซ้อมตั้งหนึ่งสัปดาห์ เป็นกูนะ ดีใจตายहांไปแล้ว”

“งั้นให้กูหักขามึงตีไหม มึงจะได้ดีใจไปสักเดือน” ฉิดงตอบ อย่างหยาบคาย

เพื่อนร่วมทีมวิ่งออกไปชนิดไม่เห็นฝุ่น จากนั้นฉิดงก็เอาเท้า แทะลงไปในกะละมังน้ำผสมน้ำแข็ง ก่อนจะสบถออกมาเมื่อรู้สึกถึง ความเย็น

หลังเต่าซีรอให้ฉิดงแช่เท้าไปสักพักค่อยส่งผ้าขนหนูให้ แล้ว หันไปหยิบผ้าอีกผืนมาห่อไอซ์แพ็ก

“ให้ช่วยไหม”

“ไม่ต้อง” เขาเจ็บขานะ ไม่ได้เจ็บมือเสียหน่อย

ฉีตงหันไปปรับไอซ์แพ็กจากมือหลังเต้าซี่ แล้วใช้ประคบบริเวณข้อเท้า หลังจากผ่านการแช่เท้าและประคบเย็นแล้ว เขาก็รู้สึกสบายมากยิ่งขึ้น

ผ่านไปหลายวัน ฉีตงใช้ชีวิตอย่างสุขสบายมากกว่าที่ผ่านมา เพราะเท้าเจ็บเขาจึงไม่ต้องไปซ้อมและไม่ต้องเข้าเรียน อาหารก็มีคนคอยส่งให้ถึงมือ หรือการเปลี่ยนเสื้อผ้าไปจนกระทั่งซักผ้า หลังเต้าซี่ก็คอยช่วยเหลือ ฉีตงทำเพียงอย่างเดียวคือเล่นเกมหรือไม่กี่ดูภาพยนตร์บนเตียง

ทุกเย็นหลังเต้าซี่จะเอากะละมังใส่น้ำมาวางไว้ที่หน้าเตียงเขาเสมอ รอจนกว่าเขาแช่เท้าเสร็จแล้วจึงเอาน้ำไปทิ้ง หลังเต้าซี่ดูแลเขาอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง จนฉีตงแอบคิดในใจว่า หากเปลี่ยนเป็นหลังเต้าซี่ที่เจ็บเท้า เขาคงไม่ทำอะไรอย่างนี้ได้ขนาด

ตอนแรกฉีตงสบายใจกับการเป็นผู้รับ เขารู้สึกสนุกอยู่ช่วงหนึ่ง แต่พอผ่านไปสักพักเขาก็เริ่มรู้สึกลำบากใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่ออาการดีขึ้นจนสามารถขึ้นลงบันไดได้เอง แต่หลังเต้าซี่ก็ยังคงดูแลเขาต่อไป ทำให้คนเข้าใจผิดอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

หลังจากนั้นทุกครั้งที่หลังเต้าซี่เอาน้ำล้างเท้ามาให้ฉีตง เขาจะทำหน้าบอກบุญไม่รับเสมอ และเขาเองก็ไม่เชื่อว่าคนฉลาดอย่างหลังเต้าซี่จะไม่รู้หรือว่าดูไม่ออก แต่อีกฝ่ายทำเป็นมองข้ามไป

ความขัดแย้งค่อยๆ สะสมจนระเบิด ในที่สุดวันหนึ่งฉีตงก็กระชากกะละมังในมือหลังเต้าซี่และเขวี้ยงมันทิ้ง

“มึงคิดจะทำอะไรกันแน่ มึงบ้าไปแล้วหรือ”

กะละมังตกกระทบพื้นห้องเสียงดังลั่น มันหมุนเป็นวงกลม
ก่อนจะค่อย ๆ หยุดนิ่ง จากนั้นทั้งห้องก็ตกอยู่ในความเงียบ

หลังเต้าซี่ไม่พูดอะไร ฉีตงก็เงียบเพราะอยากรู้นัก ว่าหลัง-
เต้าซี่คิดจะทำอะไรกันแน่

หลังจากความเงียบปกคลุมคนทั้งคู่สักพัก จู่ ๆ หลังเต้าซี่ก็เดิน
มาหยุดตรงหน้าฉีตง คุณเข่าลง และเงยหน้าขึ้นมอง ในแววตาของ
ชายหนุ่มเต็มไปด้วยความเด็ดเดี่ยว

“ผมมันบ้าไปแล้วจริง ๆ ที่อยากจูบเท้าของนายท่าน”

Chapter 4

เชื่อง

ฉິตงเบิกตากว้าง ไม่เชื่อหัดตัวเองเมื่อได้ยินคำพูดของหลิง-
เต้าซี

“มึงพูดว่าอะไรนะ”

หลิงเต้าซีไม่ได้พูดอะไรออกมา แต่ใช้การกระทำของตัวเอง
ให้คำตอบแก่อีกฝ่ายแทน ชายหนุ่มค่อยๆ ไน้มตัวลงและอมนิ้วเท้า
ของฉິตง!

ฉິตงสูดลมหายใจเอาอากาศเย็นๆ เข้าไปในปอด รู้สึกราวกับ
มีกระแสไฟฟ้าแล่นตั้งแต่ปลายนิ้วเท้า ผ่านจุดตันเถียน³ จนกระทั่ง
ถึงบริเวณหน้าผาก เขาแทบจะอดใจไม่ไหวจนเกือบเพลอครางออก
มา

รู้สึกดีเป็นบ้า

เขามีอะไรกับผู้หญิงครั้งแรกตอนอายุสิบห้าปี ยังไม่รู้รู้สึกดีเท่า

³ จุดตันเถียน (丹田) มีสามจุด ได้แก่ บริเวณท้องน้อย ทรวงอก และระหว่างคิ้ว

นี่ ชีตงนั่งลงพลางเหยียดเท้าไปข้างหน้า

การกระทำของชีตงกลายเป็นการสนับสนุนหลังเต้าซีไปโดยปริยาย หลังเต้าซีดูดีนิ้วเท้าของอีกฝ่าย ลื่นของเขาซ่อนไขไปตามซอกนิ้วอย่างแข็งขัน ไส้มาจนกระทั่งถึงจุดกลางฝ่าเท้า และคราวนี้ชีตงทนไม่ไหวจึงครางออกมา ส่วนหนึ่งของร่างกายเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างฉับพลัน

ชีตงเป็นคนที่ทำตามความต้องการของร่างกายส่วนล่างเท่านั้น แค่เขามีความสุข ก็ไม่มานั่งไตร่ตรองถึงความเหมาะสมหรือว่าควรไม่ควร เขารู้ดีว่าพฤติกรรมของหลังเต้าซีนั่นวิปริต แต่กลับไม่คิดจะห้ามอีกฝ่ายสักนิด ปล่อยให้หลังเต้าซีเลียเท้า และมีอารมณ์มัวเมาเรวกำลังเมกเลิฟกับผู้หญิงที่ตัวเองรัก

เวลาที่ชีตงอยู่กับเหล่าเพื่อนผู้ชายคนอื่น ๆ เขามักจะพูดคำหยาบคายอย่าง ‘มาเลียตีนกูนี่’ หรือ ‘เดี๋ยวกูจะเหยียบน้องชายมึงให้ละ’ ซึ่งเป็นคำหยาบคายติดปากพอ ๆ กับคำว่า ‘ระยำ’ ทุกคนก็พูดกันทั้งนั้น แต่ไม่มีใครทำ

หากวันนี้ไม่เจอกับตัวเอง ชีตงคงคิดว่าคำพูดเหล่านั้นเป็นแค่ถ้อยคำเพื่อเจ้อไร่สาระตลอดไป เขาก้าวข้ามความแปลกใจในช่วงพริบตา แล้วซึมซาบความเปล็ดเปล็นทางร่างกายรวมทั้งความสุขสุดยออดภายในจิตใจ

คนตรงหน้าไม่ใช่ใครอื่น เป็นหลังเต้าซี ไอ้คนที่ทำตัวจ้องหองต่อหน้าเขาและดูถูกคนอื่น

หลังเต้าซีจ่อมหยิ่ง วันนี้นักลับอยู่ใต้ฝ่าเท้าเขาอย่างนอบน้อม เมื่อคิดได้เช่นนี้ ชีตงก็รู้สึกพึงพอใจเป็นอย่างมาก เขาออกแรงเหยียบใบหน้าหลังเต้าซีโดยไม่รู้ตัว ทำให้อีกฝ่ายชะงักทันที ราวกับว่าหยุด

หายใจไปชั่วครู่ ก่อนที่ร่างกายจะเริ่มผ่อนคลายและหายใจอย่างหนัก
หน่วง

การตอบสนองทางด้านร่างกายของหลังเต่าซี มีหรือที่ฉีตง
จะไม่เข้าใจ “มึงเสร็จแล้วหรือ”

หลังเต่าซีก้มหน้า ทำให้ฉีตงไม่เห็นสีหน้าของอีกฝ่าย เขาจึง
ตัดสินใจจากการที่เห็นไหล่กับหน้าอกของหลังเต่าซียกขึ้นลง เขาไม่
อยากเชื่อเลยจริง ๆ

“แค่นี้มึงยังเสร็จได้?”

หลังเต่าซีไม่ปฏิเสธ และก้มหน้าลงอีกเล็กน้อย

“หึ ๆ” ฉีตงหัวเราะในลำคอ คนคนนี้ได้มีปัญหาแค่เรื่องทาง
จิต แต่รวมถึงร่างกายด้วย แค่นี้เขาก็ทำให้ตัวเองเสร็จได้ เพียงครู่
เดียวฉีตงก็ได้รู้จักกับโลกใบใหม่

เขาไม่ได้สนใจแรงกระตุ้นทางกายภาพที่หลังเต่าซีมอบให้
กลับพึงพิงเพียงอย่างซื่อๆ และเอาขาทั้งสองข้างพาดทับกันไว้

“ไหนบอกกูซิ มันเกิดอะไรขึ้น”

หลังเต่าซีค่อย ๆ ปรับตัวจากจุดสูงสุดของห้วงอารมณ์ ผู้ชาย
บางคนเวลามีความต้องการทางเพศก็สามารถทำเรื่องที่เหลือเชื่อได้
ทั้งนั้น หลังจากปลดปล่อยอารมณ์เสร็จสมแล้วนั้นแหละ ภายใน
เวลาสั้น ๆ ก็จะมีสติสัมปชัญญะขึ้นมาอีกครั้ง

ศีลธรรม ความรับผิดชอบ และความละอายจะหลั่งไหลเข้ามา
โดยไม่หยุดยั้ง ฉีตงมีประสบการณ์เรื่องพวกนี้อย่างโชกโชน ดังนั้น
เขาจึงเข้าใจมากกว่าหลังเต่าซี

หลังเต่าซีผู้มีจิตใจเปราะบางยังคงก้มหน้าก้มตาไม่พูดอะไร
ใจของเขาสับสนวุ่นวายราวกับมีคนทำศึกสงครามอยู่ภายใน ตอนนี้

ความเดือดเดี่ยวแบบเมื่อครู่นี้ไม่มีอีกแล้ว เขาอดทนต่อแรงปรารถนา มาเป็นเวลานาน เมื่อได้รับการกระตุ้นเพียงนิดเดียว ก็เดินไปบนถนนที่ไม่อาจหันหลังกลับ

ฉัตรยังจ้องรอคำตอบ สำหรับหลังเต่าซีแล้ว ระเบิดความเจิบแบบนี้มีอำนาจทำลายล้างยิ่งกว่าคำพูดใดๆ เสียอีก เขากำมือแน่น ในที่สุดก็เอ่ยขึ้น

“ช่วงมัธยมปลาย ตอนที่นายท่านเหยียบผมครั้งแรก ตอนนั้นผมก็เริ่มรู้สึกบางอย่าง”

เมื่อเห็นว่าฉัตรไม่พูดอะไร หลังเต่าซีก็กัดฟันพูดต่อ “นั่นเป็นครั้งแรกที่ผมมีการตอบสนองบางอย่าง”

ฉัตรตกใจ นั่นมันเรื่องตอนไหนกัน ช่วงมัธยมปลายปีสามหรือเปล่า เด็กหนุ่มคนหนึ่งเพิ่งเริ่มมีอารมณ์ทางเพศตอนมัธยมปลายปีสามนี่นะ

“หมายความว่าก่อนหน้านี้ มึงไม่เคยมีอารมณ์เหวอ”

หลังเต่าซีเจิบไปครู่หนึ่ง ก่อนจะพยักหน้าอย่างเขินอาย

“ฮ่า ๆ ๆ” ฉัตรหัวเราะจนไหล่สั่น เขาเกิดมาเกือบยี่สิบปี นี่เป็นครั้งแรกที่ได้ยินเรื่องตลกขนาดนี้

ฉัตรฝันเปียกตอนอายุสิบสามปี พออายุได้สิบห้าปี เขาก็กล่าวอำลาความบริสุทธิ์ของตัวเอง ตลอดช่วงชีวิตวัยรุ่น ความต้องการทางเพศของเขาพลุ่งพล่านเป็นอย่างมาก เขาจินตนาการไม่ออกเลยว่าวัยรุ่นคนหนึ่งซึ่งอายุสิบเจ็ดสิบแปดปีที่ยังไม่มีอารมณ์ทางเพศนั้นจะมีสภาพจิตใจเป็นอย่างไร

คนคนนั้นจะต้องเต็มไปด้วยความน้อยเนื้อต่ำใจ พ่ายแพ้ และหวาดกลัวว่าคนอื่นจะล่วงรู้เรื่องนี้แน่ ๆ

ในที่สุดฉิตงก็รับรู้่ว่าที่เขาต่อต้านเด็กนักเรียนดีเด่นนั้น ที่จริงแล้วเป็นเพียงความอิจฉา อิจฉาหลังเต้าซีที่มีมันสมองดีซึ่งเขาไม่มี ทำให้ครูต่างห้อมล้อม ทุกคนยกเป็นแบบอย่าง และคอยพูดรอกหู เขาอยู่เสมอว่าต้องเรียนรู้จากหลังเต้าซี

เขาปฏิเสธความอิจฉาของตัวเอง และจิตใจก็ค่อยๆ ผิดเพี้ยน กลายเป็นความรังเกียจ ไม่ว่าหลังเต้าซีจะทำอะไร ก็จะไม่เข้าตาเขา เสียทุกครั้ง และทุกครั้งก็อีกฝ่ายแสดงความรู้สึกอะไรออกมา ฉิตงก็จะรู้สึกว่ำนั่นเป็นการดูถูกเขา

อย่างไรก็ตาม ชั่วพริบตาที่หลังเต้าซีสารภาพกับเขา ความอิจฉาก็เลือนหายไปทันที

ทุกคนต่างเกิดอารมณ์ด้านลบเนื่องจากคนอื่น อารมณ์แบบนี้ไม่ได้ก่อให้เกิดความเสียหายต่อคนรอบกาย แต่กลับกดดันผู้เป็นเจ้าของร่างและจิตใจเสียเอง และเมื่ออารมณ์เหล่านั้นถูกดึงออกไป ความสบายใจที่ไม่สามารถอธิบายเป็นคำพูดได้ก็จะค่อยๆ แทรกซึมเข้ามา

ฉิตงเคยอิจฉาหลังเต้าซีที่เป็นผู้ชายยอดเยี่ยมกว่าเขา แต่ต่อให้ยอดเยี่ยมแค่ไหน หากเรื่องพื้นฐานที่สุดยังทำไม่ได้ ก็คงไม่นับว่าเป็นผู้ชาย

ชายหนุ่มคิดแบบนี้ ขณะที่ท้องฟ้าค่อยๆ เปลี่ยนเป็นสีแดงอมส้ม แสงอาทิตย์ใกล้จะลับขอบฟ้าเต็มที่ บรรยากาศเปลี่ยนไป เจือไปด้วยกลิ่นอายความอ่อนโยน แม้แต่ความอิจฉาที่มีต่อหลังเต้าซีก็เปลี่ยนไปเป็นความสงสาร

“มึงจะบอกว่า เมื่อก่อนตอนอยู่มัธยม มึงตายด้านมาตลอด แต่เพราะกูไปเหยียบมึง เลยทำมึงตื่นอย่างไม่ได้ตั้งใจนั่นหรอ”

หลังเต้าซีพยักหน้าอีกครั้ง

“จากนั้นมึงเลยแอบมองกู หมกมุ่นอยู่กับกู แล้วเอากูไปจินตนาการว่าเป็นคู่นอนของมึง?” ฉิตงพูดด้วยน้ำเสียงที่ค่อนข้างไม่สุภาพ เห็นสีหน้าของหลังเต้าซีแย่งลงเรื่อย ๆ

เขารู้สึกว่าตัวเองโคตรโง่ ถูกคนอื่นจินตนาการถึงขนาดนั้นมาเป็นปี แต่กลับไม่รู้เรื่องเลย เขาคิดว่าหลังเต้าซีมองเงินจิ้งมาโดยตลอด พอตอนนั้นมันคิด ๆ ดู กลับกลายเป็นว่าความคิดของเงินจิ้งในตอนนั้นดันเป็นเรื่องจริงขึ้นมา

“เดี๋ยวนะ...” จู่ ๆ ฉิตงก็คิดเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้ “ที่ถุงเท้าของกูหายคือมึง... คงไม่ใช่มึงหรอกนะ”

“ผมไม่คิดว่าจู่ ๆ นายท่านจะกลับมาแบบนั้น ผมเลยเอากลับไปวางที่เดิมไม่ทัน”

ฉิตงใช้นิ้วชี้ลูบริมฝีปากตัวเอง ไม่รู้ว่าควรจะหัวเราะหรือโกรธอีกฝ่ายดี ไม่ใช่ว่าเขาไม่เคยได้ยินเรื่องแบบนี้มาก่อน ไอ้คนประเภทที่ว่าขโมยชุดชั้นในหรือถุงน่องของสาว ๆ แต่เขาไม่คิดว่าตัวเองจะอยู่ร่วมห้องกับคนโรคจิตคนหนึ่งมานานขนาดนี้ ยิ่งไปกว่านั้นคือ เขาไม่คิดว่าถุงเท้าของตัวเองจะมีค่าให้ใครมาขโมย

“นั่นแปลว่าที่มึงสละสิทธิ์เซ็นหลัน เพราะรู้ว่ากูติดเยียนซาน?”

“ครับ” หลังเต้าซีผ่านพ้นจุดที่น่าอับอายที่สุดไปแล้ว จึงกลับมาเย็นชาเหมือนเดิม

“ตอนสอบเข้ามึงตั้งใจให้กูลอกข้อสอบหรือเปล่า”

“ผมเองก็ไม่คิดว่ามันจะบังเอิญขนาดนั้นเหมือนกันครับ เหมือนกับเป็นความตั้งใจของสวรรค์เลย”

“ที่มึงกับกูเรียนสาขาเดียวกัน มันไม่ใช่เรื่องบังเอิญใช่ไหม”

“ผมเห็นใบสมัครของนายท่านในห้องพักครูครับ”

“มีอะไรที่กูยังไม่รู้อีกบ้าง”

หลังเต้าซีนั่งคิดครู่หนึ่ง “ผมไปขอรับรองให้รัฐมนตรีคนเก่าย้ายห้อง แลกกับการที่ผมเลี้ยงมือเหิงเขาหนึ่งเดือน”

ฉีตงคิดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะทำทุกวิถีทางในการเข้าใกล้เขาแบบนี้ “มึงทำขนาดนี้ แล้วจะแกล้งถือตัวให้ใครดูล่ะ”

“ผมเปล่าครับ ก็นายท่านมีอคติกับผม” สีหน้าของหลังเต้าซีเปลี่ยนไปในพริบตา “เรื่องฟ้องคุณครูตอนนั้นก็ไม่ใช่ผมด้วย”

หากหลังเต้าซีไม่พูดเรื่องนี้ขึ้นมา ฉีตงก็คงจำไม่ได้ “จันท้าตอนแรกเขียนชานไม่ตอบรับกูล่ะ มึงจะอยากตามไปเรียนที่วิทยาลัยวิชาชีพไหม”

หลังเต้าซีส่ายหน้า “ไม่ครับ ผมคงยอมแพ้ ที่แรกผมคิดว่ามันจะจบไปตั้งแต่สมัยมัธยมปลายแล้ว ผมกับนายท่านคงไม่มีโอกาสพูดคุยกันอยู่ดี เดี่ยวผมก็คงลืมไปเอง แต่วันนั้นที่ผมได้ยินข่าวว่านายท่านได้เรียนที่นี่ ผมก็รู้สึกว่าเป็นโอกาสที่ฟ้าประทานให้ แม้ว่าอาจจะถูกนายท่านปฏิเสธ แต่ผมก็อยากลองเสี่ยงดู”

นี่เป็นครั้งแรกที่ฉีตงได้ยินหลังเต้าซีพูดยาวขนาดนี้ อีกฝ่ายเหมาะสมกับการเป็นนักเรียนมากความสามารถจริงๆ แม้กระทั่งคำพูดยังสั้นไหลน้ำพิง เขาเริ่มจะสนใจหลังเต้าซีมากขึ้น

“นั่นมึงจินตนาการถึงกู อยากเลียเท้ากูหรอ”

“ครับ”

“อยากถูกกูเหยียบย่ำ?”

“ครับ”

“อยากโดนกูเหยียดหยาม?”

“ครับ”

“อยากคุยกะเธออยู่แทบเท้า เป็นหมาของกู?”

หลังเต้าซีหลับตาลงอย่างทุกข์ทรมาน ก่อนจะกลืนน้ำลาย แล้วตอบด้วยความสัตย์จริง “ครับ”

ฉีตงหัวเราะ “มึงนี่มันสุด ๆ เลยวะ”

หลังเต้าซีก้มหน้าดู ที่แรกฉีตงคิดว่าอีกฝ่ายคงอับอายจนทนไม่ได้ แต่เมื่อเขามองสำรวจ กลับพบว่ามือที่กำแน่นของหลังเต้าซีนั่นสั่นเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

ฉีตงเข้าใจว่าคนทั่วไปไม่สามารถเข้าใจคนอย่างหลังเต้าซีได้ เมื่อคุณด่าเขา เขาจะมีความสุข ในขณะที่คนอื่น ๆ อาจจะอับอาย แต่สำหรับหลังเต้าซีอาจเรียกได้ว่ามันคือรางวัลชิ้นงาม

เมื่อคิดถึงตรงนี้ ฉีตงก็โล่งใจ เขาลุกขึ้นไปปิดเตียงเตรียมตัวนอนอย่างมีความสุข ทำให้หลังเต้าซีกลายเป็นอากาศธาตุ

หลังเต้าซีรู้ว่าฉีตงเจตนาแบบนั้น แต่ก็ไม่พูดอะไรออกมา จะให้เขาอยู่ก็ไม่ใช่ จะให้ออกไปก็ไม่เชิง ทนได้นั่นเอง เขาก็รู้สึกอึดอัดขึ้นมาจนถึงขีดสุด

ฉีตงรู้ว่าตัวเองทำเหมือนอีกฝ่ายเป็นเพียงอากาศธาตุ แต่แกล้งทำเป็นเพ็งรับรู้ ก่อนจะพูดอย่างเย้ยหยัน “จะนั่งคุยกะเธออยู่ทำไมเล่า ทำไมยังไม่ไปอีก”

หลังเต้าซีถอนหายใจ จากนั้นก็คำนวณให้ฉีตงแล้วถอยออกไป

สองวันต่อมา ฉีตงเมินเฉยหลังเต้าซี ทำราวกับว่าอีกฝ่ายไม่มีตัวตนอยู่ในห้อง

วันที่หลังเต้าซีคุกเข่าต่อหน้าเขานั้น ความกล้าหาญที่อีกฝ่าย

สั่งสมมาได้หมดลง ไม่ว่าเขาจะปฏิเสธอย่างเด็ดขาดหรือยินดีจะรับไว้ สำหรับหลังเต่าสี่ลั่วนั้นเป็นความโล่งอก แต่จากนั้นฉัตรก็เย็นชาทำราวกับเขว่นหลังเต่าสี่ไว้ที่เดิม ไม่ดึงขึ้นหรือปล่อยลง ไม่ต่างอะไรกับการแล่นเรือหนึ่งไปเรื่อย ๆ ทำให้จิตใจของหลังเต่าสี่ใกล้จะแตกสลายลงทุกที

ฉัตรสนุกกับการทรมานเหยื่ออย่างช้า ๆ จากประสบการณ์การอยู่ในตำแหน่งพอยต์การ์ดอันยาวนาน ทำให้เขาอ่านสถานการณ์ออกตั้งแต่ต้นจนจบ และหาจุดอ่อนของแนวป้องกันฝ่ายตรงข้ามได้อย่างรวดเร็ว จากนั้นจึงเริ่มโจมตี

สำหรับคนอื่น ๆ ก็ไม่ต่างกัน เขามักจะจับจุดเปราะบางของอีกฝ่ายได้ตามสัญชาตญาณ และปะระเบิดออกไปได้อย่างแม่นยำที่สุด เขาต้องการให้อีกฝ่ายรู้ว่าใครกันแน่คือผู้กุมอำนาจ และใครที่เป็นแค่ลูกไก่ในกำมือ

เขาเกิดมาเพื่อเป็นนักล่าที่สมบูรณ์แบบ อดทนรอให้ถึงจังหวะที่เหมาะสม ค่อยลงมืออย่างรวดเร็ว ล็อกเป้าหมาย และฆ่าให้ตายในคราวเดียว

ตอนที่หลังเต่าสี่คุกเข่า แวดตาของอีกฝ่ายดูยินยอมและเต็มไปด้วยความต้องการ แต่จิตใจกลับหยิ่งทะนง เขาจึงจำเป็นต้องขัดเกลาเสียก่อน

ทว่าสงครามเย็นล่วงเลยมาจนถึงวันที่สาม ฉัตรขวางหลังเต่าสี่อยู่ที่ประตู นัยน์ตาจ้องอีกฝ่ายเขม็ง หลังเต่าสี่ที่เงิบลงไปในอดีต ตอนนี้นัยน์ตากลับสั่นไหว ในที่สุดก็ไม่กล้าสบตากับฉัตร

ฉัตรรอแค่ครูเดียวเท่านั้น เปลือกที่หลังเต่าสี่ใช้เป็นเกราะหุ้มตัวเองก็เกิดรอยร้าวขนาดใหญ่ เพียงเคาะเบา ๆ ความภาคภูมิใจที่

เหลืออยู่ก็จะแตกสลายในทันที

เขาลระดับสายตาลงมองด้านล่าง หลังเต้าชี่ก็ก้มหน้าลงตาม
เพียงครู่เดียวก็เข้าใจความหมายของฉีตง

แม้ว่าหลังเต้าชี่จะทำเรื่องอุกอาจมากกว่านี้มาแล้ว แต่กลไก
การป้องกันภายในจิตใจของคนเราตอนหุนหันพลันแล่นกับตอน
มีสติมันต่างกัน หลังเต้าชี่ทำสีหน้าราวกับฝันทอนอย่างเจ็บปวดที่สุดใน
ชีวิต แต่สุดท้ายเขาก็คุ้ยเขี่ยอย่างช้าๆ และยื่นมือออกไปผูก
เชือกทรงเท้าให้ฉีตง

ในช่วงพริบตา ฉีตงก็ชักเท้ากลับ ปล่อยให้มือของหลังเต้าชี่
ค้างอยู่กลางอากาศ

“ใครสั่งให้มึงจับ”

เสียงของฉีตงดังขึ้นเหนือศีรษะหลังเต้าชี่ ทำให้เขาตกใจจน
มือไม้อ่อน ก่อนจะชักมือกลับมาอย่างเก้อเขิน

“ก้มหัวลงมา” ฉีตงพูดขึ้นอีกครั้ง

หลังเต้าชี่โน้มตัวไปข้างหน้าอย่างว่าง่าย

เท้าข้างหนึ่งของฉีตงเหยียบลงบนหลังคอกของหลังเต้าชี่ เขา
ผูกเชือกทรงเท้าข้างหนึ่งอย่างไม่รีบร้อน ผูกอีกข้างอย่างเรียบร้อย
จากนั้นก็ก้าวข้ามตัวอีกฝ่าย และออกจากห้องไปโดยไม่หันกลับมา
มองสักนิด ไม่ต่างอะไรกับปีที่แล้วที่เกิดเรื่องนั้นขึ้นในห้องน้ำ

ปัง!

เสียงปิดประตูดังขึ้น

ฉีตงเดินออกมาจากกรงที่ขังสัตว์เลี้ยงของตัวเองด้วยใบหน้า
เบื่อหน่าย หลังจากวันนี้เขายังมีเวลาเล่นสนุกกับอีกฝ่ายไปอีกนาน